

PORGazeen 4

Časopis Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia • Ročník I. • Cena 7 Kč

POUZE PREZENČNĚ

POUZE PREZENČNĚ

První obnovené
reálné gymnázium
Lindnerova 3, 180 00 Praha

*Jan Čížek 1979-81
První obnovené reálné gymnázium*

PORGazeen

Časopis Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia • Ročník I. • Cena 7 Kč

4. číslo PORGazeenu (I. ročník)
vychází 27. dubna 1995Šéfredaktor

zástupce šéfredaktora

NONE

RedakceJan Daněk
Petr Kolínský
Kryštof Kozák
Boris Kubíček
Magda Podaná
Karin Pohaníková
Petra Svobodová
Martin Šíp
Ondřej Štefl
Daniela VernerováGrafická úprava a sazba

Martin Šíp

KorekturyJakub Korek
Petra SvobodováCena výtisku

7 Kč

PředplatnéNeposkytuje se z důvodu
nepravidelného vycházení
a nestálé ceny.Jak přispět do PORGazeenu?

Napište příspěvek a

- 1) hodte jej do schránky PORGazeenu,
- 2) pošlete jej označený na adresu školy:
PORG - Lindnerova 3, Praha 8, 180 00,
- 3) předajte jej některému z redaktorů.

Autoři dostávají 1 výtisk ZDARMA!Uzávěrka příštího a možná i posledního
čísla PORGazeenu v tomto školním roce
(a to bude v pořadí již pátý)
je plánována na 25. květen 1995.**OBSAH**Úvodník

Bude se opět zvyšovat školné 3

Ze života a smrti školy

Spor života školy se smrtí školy 4

Čtyři...! 5

Maturitní ples 5

Vzdělávání těla i ducha aneb dvě hodiny
tělocviku 6

Škola trochu jinak 6

Poznámky čtenáře PORGazeenu 7

Subotník aneb Otevřená sobota 7

DIF SOUŠ 1995

III. Difsouš Aussig MVM 8

Něco sladkého! 9

KulturaLiterární bařiny III. aneb Malý průvodce po
zmizelých tvářích 10

Zastrčeno pod lavicí 11

Tvorba

Bridge over troubled water 12

Škola a podobné taškařicePohled sextána versus reklama školy
(o brožurkách) 14

Laboratoře a jiné stesky 15

Jak to bylo na horách s primou a sekundou 16

Dvě připomínky k návrhu volitelných
předmětů 18

Koncepce vytvoření nebo vytváření? 19

Jak se učí pořádku 20

Hluk ve třídách 20

Tři náročné semináře poprvé 21

Interview

Anděl jižního okna 22

Dědictví

Porgmann souzen neprávem! 23

Ostatní

Titulní strana (Karel Nepraš) 1

Tiráž + obsah 2

Upozornění pro přispěvatele PORGazeenu . 6

Jeden malý a otřepaný stereogram na
pokračování 24

Bude se zřejmě opět zvedat školné

PORGazeen prodělává, redakce volá po lepším vybavení...

Tak jsme se opět sešli nad dalším číslem PORGazeenu. Shromáždili jsme mnoho mimo-redakčních příspěvků - slabších, silnějších i velmi silných. Pomalu se dostáváme do stadia neuveřejňování všeho, co do naší redakce přijde. Vybrání však bylo mnohdy velmi bolestivé, došlo i ke zraněním. Časopis pomalu začínají okupovat rodinné klany. Hausenblas je sice jenom jeden, ale je ho hodně. Chceme stát sice o 2 koruny méně, ale jenom nevíme, kdo by toto číslo zaplatil (sponzorství je notně nespolehlivé, takže: "Ještě, že tě máme, školní pokladničko!").

Martin je úplně nemocný a chcípá tady. Redakce se vůbec dost rozkládá - mnoho příspěvků bylo otisknuto právě jen díky neschopnosti leckterých redaktorů podílet se na jejich vyřazení. Ale Šteffla je také hodně.

Došly i příspěvky z dalekých končin naší planety - kritika světoznámého vědeckého mecenáše J. A. Hahna, který financuje vě-

decký výzkum v oblasti telekomunikací, vážně narušila psychiku některých náčelníků. Pláčí, protože je nikdo nemá rád. Ale stejně jsou asi geniální, když dokázali svým dezinformačním článkem o dezorganizaci volitelných předmětů vyprovokovat k reakci již několik dezorientovaných lidí.

Atmosféra časopisu je též poznamenána dvěma nahrávkami, střídavě nahlodávajícími rozpoložení pracujících redaktorů. Soundtrack "Twin Peaks" a "Sympathy For the Devil" v podání Guns n'Roses netvoří dohromady zrovna vyvážený hudební zážitek. Doufáme, že četba PORGazeenu bude působit podobně. Některé příspěvky jsou lynčovské, jiné dábelské. Lynčovat Dávla si však zatím netroufáme. A kdo je Dávla?

De Gaulle ústy Kryštofa Kozáka: "Čest je jako panenství - když ji ztratíš, už ji nikdy nezískáš." Magda Podaná: "To je kec." Zřejmě nejsme v biologii všichni tak zdatní a alespoň některé skutečnosti nás poněkud překvapují.

Potěšilo nás však, že kvintáni mají slabá bříska. Poprvé otiskujeme v našem časopise omluvu. Doufáme, že výsledek bude smířlivý. Neradi bychom přilévali naftu do ohně, její zásoby se tenčí.

Jo, a v čajovně jsou stejně brouci. Pytlíci i jiní. Možná přijde i Mravkolev. S pozitivním myšlením můžeme doufat, že se chytí do vlastní sypké pasti.

Studenti si stěžují na nestálost profesorského sboru. S již zmíněným pozitivním myšlením však vidíme fluktuaci profesorů jako vcelku přínosný jev. Noví lidé, nová krev, nové nezkušenosti, nový Duch. Pan prof. Jirman to asi nechápe, bude z tohoto hlediska už asi vysátý. Uvažovali bychom i o zřízení nějakého toho ředitele navíc, který by např. koordinoval činnost obou nižších. Není nad pozitivní myšlení. Svět je krásný, jen když tu není ten hrozný Mravkolev.

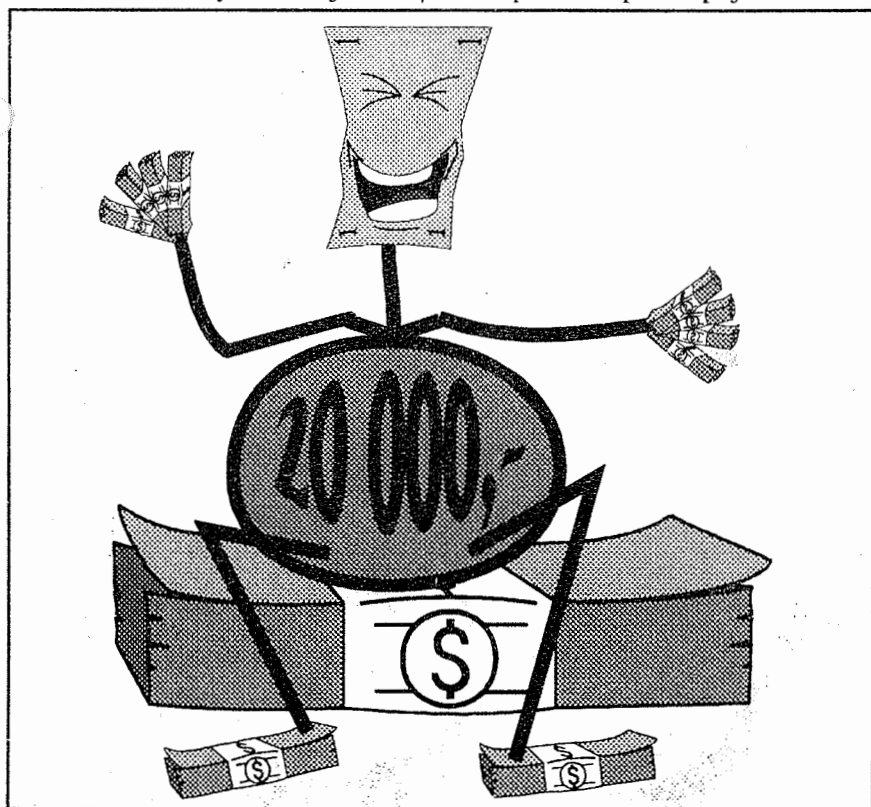
Nico sáhnul na počítač a se slovy: "Scheissesfenster, scheissesfenster" s ním splýnul. Už ho nikdo nikdy neviděl. Počítač má o tři mega paměti méně a Wokna už nejdou spustit. Nicova kybernetická konkubace s počítačem končí tragicky...

V Kolářovně jsme našli utržené sluchátko (Kolínský ho při akčním telefonátu vytrhl). Vládne tam (zde) (bystří čtenáři pochopí, kde byl tento úvodník psán) asi beznaděj, když se i náš racionální ředitel patrně uchyluje k večerníčkovým okultním postupům. Kde je však Šebestová? Haló, haló! Proč je peněz málo...?

I přesto jsme se však rozhodli radikálně zlepšit technické vybavení redakce zamýšlenou koupí laserové tiskárny, scanneru, Ventura Publisher, Corel DRAW! 5.0. a Ami Pro 4.0. Možná už od dalšího čísla nebudete věřit svým vlastním očím... A až vám přijde složenka na další školné...

Lovu na Mravkolvy zdar! Banzai!

Mužská část studentské části
redakce

Spor života školy a smrti školy

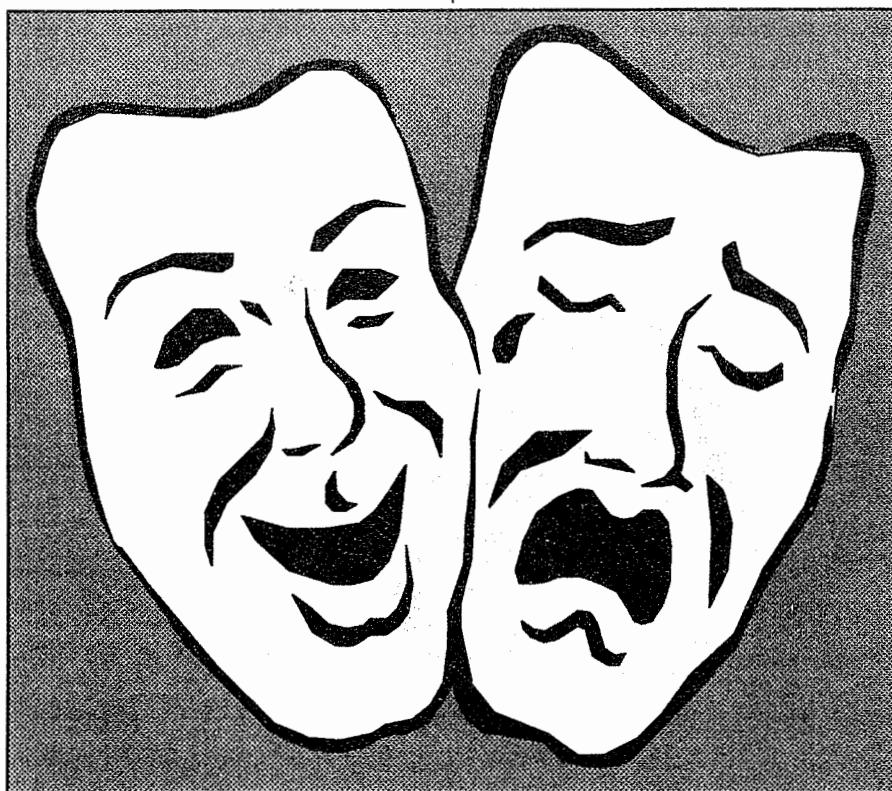
Na mnoha různých rodičovských setkáních, u známých, anebo třeba v rádiu se nás všech ptají, co je na naší škole dobré a jestli vůbec dobrá je. Člověk z toho může i zblbnout a ptát se na totéž sám sebe. Jaká tedy škola je? Spor mezi životem a smrtí školy:

- ☞: Hele, musíš uznat, že PORG je špatná škola. Má moc velké nároky, profesori odcházejí, školné se zvyšuje, do primy se hlásí čím dál tím méně lidí...
- ☹: Moment, moment. Když kritika, tak postupně. Čím začneme?
- ☞: Tak třeba těmi profesory. Z těch, kteří PORG zakládali, zůstali jenom Šteffl, Jirman a Zelenka. Co k tomu řekneš?
- ☹: Že jsi zaspal dobu. Teď už nikdo neodchází, aniž by musel. Odcházel před dvěma lety, kdy byla jiná situace.
- ☞: Dobře, to je věc názoru. A co to školné?
- ☹: Říká ti něco slovo "inlace"? Ne-ní vinou školy, že chce zůstat pořád na stejné úrovni co se týče platů učitelů a vybavení školy. A mimochodem, naše škola je po stránce výše školného v průměru.
- ☞: Dejme tomu. A co ty nároky na učení? Musíš uznat, že ti z toho jde často hlava kolem. Různé seminárky, testy - na konci trimestru někdy i dva až tři denně, a nakonec ti všichni profesori řeknou, že jsi na to měl dost času!
- ☹: Když člověk studuje, musí s něčím podobným počítat. Ostatně, vždycky jsme všechno nějak včas zvládli.
- ☞: No jo, nějak. A co školní řád? Když tahle škola začínala, bylo to ještě "Šestero přikázání, co se musí a co se nesmí" a mělo to logiku. Teď má školní řád PORG dvaadvacet bodů a nikdo se v něm nevyzná. A co ta, s odpuštěním, buzerace okolo pozdních příchodů?
- ☹: Je pravda, že školní řád PORG se začíná podobat školním řádům ZŠ, ale já si myslím, že škola už překonala svou největší krizi a školní řád se bude zmenšovat. A opatření proti pozdním příchodům bylo asi nutné. A teď, když bylo vypuštěno debilní opisování několika vět, je i celkem normální.

- ☞: Ty si vždycky najdeš nějakou výmluvu! Začneme z druhé strany. Je vůbec na naší škole něco dobrého?
- ☹: Profesori, tedy většina.
- ☞: To není moc konstruktivní, to bylo vždycky.
- ☹: Dobře, tak jinak - studentská rada.
- ☞: Ehm, ehm. Víš, jak dlouho vždycky vydržela fungovat.
- ☹: No ale teď funguje, ne? Ale hlavní věc je, že zase nastala doba, kdy je někdo ochoten dělat něco, co dělat nemusí.
- ☞: Buď konkrétnější, jo?
- ☹: Je toho spousta, třeba: vánoce konečně vypadaly jako vánoce, anketa o škole, PORGAZEEN, čajovna, anebo třeba ten nápad s tím balónem...
- ☞: Cha, chá, teď ses nachytl. Proč měla být akce s balónem? Protože se do primy přihlásilo jen 8, slovy osm lidí. Nikdo sem nechce. Proč nikdo nechce na naši školu? Protože...
- ☹: ...o ní málokdo ví.

- ☞: Jen se nedělej. Na letácích a v brožurkách se pořád všichni chlubí, kolik o nás vyšlo článků. Co ty na to?
- ☹: Uvědom si, že soukromé školy rostou jako houby po dešti. Nejsme už jediní, chápeš?
- ☞: Nechápu a nechci chápat. Řekl bych, že už je mezi námi jasno. Řeknu ti, jak PORG skončí: školné bude okolo sta tisíc, profesorů bude u nás něco okolo deseti, školní řád bude mít asi šedesát vedlejších hlav a do primy se budou hlásit asi rodiče a přátelé školy sami, protože z ostatních nikdo zájem mít nebude. Tak.
- ☹: Pokud budou pořád lidi jenom nadávat a nic neudělají, možná máš pravdu. Víš, jak je to s tím příslovím? Lépe zapálit malou svíčku, než proklínat temnotu, ne?
- ☞: Dobře, zapaluj si svíčky. Už je stejně pozdě.
- ☹: Zapálím si. A třeba hned...

Přemysl Matějček (☞, ☹)

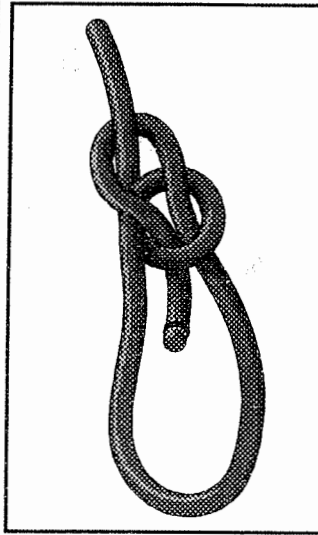
Čtyři...!

V úterý a ve středu 4. a 5. dubna psali oktávání písemku, kterou zadávala Česká školní inspekce, v úterý z matematiky, z dějepisu a z občanky, ve středu z češtiny a z fyziky. Nic tak zvláštního. Píší o tom proto, že v úterý přišlo oktávání 15. ve středu 4, slovy čtyři. O písemce, zejména té střední, věděli předem, kvůli písemce jim odpadla jinak povinná výuka. Věděli také, že smyslem písemky je srovnání gymnázií mezi sebou, našeho s jinými, soukromých se státními, byla to prostě inspektorská srovnávací písemka.

Nechce se mi zkoumat, proč 11 oktávání ve středu nepřišlo, jistě budou mít svoji absenci řádně omlouvanou. Nechce se mi ani zkoumat, co si mysleli o inspektorské písemce a jak

uvažovali o možných dopadech na školu. Za těchto okolností se mi vlastně nechce s oktávány vůbec nic.

Možná že je však chyba na naší straně, na straně školy. Možná že není pravda, že oktávání jsou skoro dospělí, možná že není pravda, že jsou schopni dohlédnout dosah svých činů a nečinností, možná že přeceňujeme jejich zodpovědnost a samostatnost. Možná že je úplným omylem dovolit oktáváním, aby se omlouvali sami, možná je chybou být benevolentní k plnění některých jejich studijních povinností, možná je chybou vytvářet jim téměř ideální studijní podmínky, možná je chybou nabízet jim konzultace, kdy se jim to hodí, možná je chybou dovolit jim kopírovat si maturitní otázky...

Jisté však je, že pro školu byla písemka důležitá. Jisté je, že přijdou-li z patnácti čtyři, něco není v pořádku. A má-li škola zůstat školou a má-li budít alespoň zdání výchovy k odpovědnosti, nemůže, prostě nemůže dovolit, aby se něco podobného mohlo opakovat. Nejde jen o to, co si o tom bude myslet inspekce nebo ministerstvo, a třeba o výši budoucích dotací, ale co si o tom pomyslí ostatní studenti, co rodiče, co třeba veřejnost, když se to dozví. A jestli si tohle oktávání

sami neuvědomili, musíme v předchozím odstavci všechna "možná" vynechat.

Často si studenti stýskají, že se atmosféra školy zhoršila, že panuje nedůvěra, že se vztahy mezi profesory a studenty změnily. Jistě, změnily, a není pochyb, že se ještě změní. A je chyba, že studenti nevědí proč. A mylí se, pokud si myslí, že je to nějaká svěhlavost profesorů nebo vedení, nikdo z toho nemá radost. Je to právě kvůli takovým a podobným, i když třeba méně křiklavým případům.

Pokud někdo nepřijde s nějakými novými zásadními argumenty, někdo nebude reagovat na tento dopis, zdá se mi nevyhnutelné, že už příští oktávání možnost omlouvat své absence sami ztratí (a nejspíš bude více studentů vyloučených za absence), možná že i další studenti ztratí další výhody. Je to škoda. Nevím, co by škola mohla dělat jiného.

Ondřej Štefl (✉)

Konal se II. Maturitní ples PORGu

Tuto zimu jsem navštívil poměrně hodně maturitních plesů. Mohu s klidným srdcem prohlásit, že nakolik je neobvyklá naše škola, natolik jsou neobvyklé i její plesy. Je to dané především její velikostí, takže není potřeba najímat obří sály jako např. Lucernu. Komornější prostředí Novotného Lávky, rozdělené do mnoha menších prostor, je pro naši školu vhodnější. Maturanti si pak mohou dovolit ten luxus představovat se všichni jménem a děkovat všem profesorům, což by asi u školy se stovkou maturantů nešlo. Škoda jen, že z vyvolávaných profesorů přišla na podium asi tak polovina, ale

to je život. Jazzová kapela "Causa bibendi" byla též poněkud neobvyklá. Ti, kteří si na ples přišli zatančit i něco jiného než jazz, byli asi zklamaní, ale hudba k poslechu to byla příjemná. Drsnější povahy mohly ve vedlejší mimoúrovňové místnosti naslouchat romantickým textům neméně romantické skupiny Ropa. Pánové, voila. Každý svého štěstí strůjce.

Ti, kteří však vydrželi na plese o trochu déle, mohli si zatancovat při hudební produkci skupiny Blues Open. V této činnosti vynikl především uznávaný fyzikář Andrej Plecháček. Mnozí však netancovali, a to proto,

že buďto pozorně poslouchali, nebo byli zahanbeni mistrovstvím Plecháčkovým. Kdo Blues Open zná, tomu komentáře netřeba, kdo nezná, ať se zajde někdy podívat do Besedy. Na závěr koncertu se v prostorách konání plesu nacházelo již jen několik vytrvalců z řad studentů a jejich kamarádů, kteří při zvukové produkci jiných vytrvalých studentů a jejich kamarádů vytrvávali ještě asi do půl páté. To už množství střepů na podlaze převýšilo únosnou míru a prvním ranním mětem se odjždělo domů.

Loňský ples nabídl super koncert v podobě Žlutého psa, ten letošní v podobě

Blues Open. Obojí bylo velmi příjemné. Ten loňský se odehrával ve velikých a neútluných prostorách kulturního domu na Smíchově, letošní v příjemně rozdělených místnostech zmíněné Novotného Lávky. Nemuseli se všichni nutně zabývat společně, což hodnotím jednoznačně pozitivně. Smysl loňského úvodního programu unikl patrně nejen mně, letos se nikdo o netradiční formu představování nesnažil a vše proběhlo důstojně a netrapně. Loňský ples byl první, a proto mu náleží vzpomínka všech zúčastněných. Ten letošní byl druhý a vzpomínka by mu měla náležet také. Uvidíme, co přinese rok příští.

P.Kolínský, K.Kozák (☺)

Vzdělávání těla i ducha aneb dvě hodiny tělocviku

V pondělí 20.3. onemocněl profesor Ivo Brůna a vedení školy zajistilo studentům tercie a kvarty náhradní výuku s profesorkou Evou Zárybnickou. Hodina začala standardním způsobem. Po vysokém tónu vyluzovaném bleděmodrou pšůtkou se ozval příjemný hlas paní profesorky: "Dnes si zahrajeme basket!" Ozvalo se několik hlasitých výkřiků vyjadřujících nesouhlas. Nikdo totiž "basket" hrát nechtěl. Paní profesorka však správně prohlásila, že nemůžeme pořád hrát to, co chceme. A to je přece jen pravda. Proto jsme začali hrát. Bohužel se při hře tvořil nepřiměřený a pro některé až nepříjemný hluk. Naše drzost došla až tak daleko, že musel být jeden student dokonce předveden před ředitele. Proto bylo nutno zakročit. Paní profesorka nechala všechny

cvičence nastoupit do řady podle velikosti. Svými nevhodnými poznámkami a připomínkami jsme narušovali přátelskou a rodinnou atmosféru hodiny. Paní profesorka řekla: "Každý si udělá 50, slovy padesát kliků." Náš hloupý a křečovitý smích přerušil ostrý hvizd. A pak to začalo: cvičili jsme jako o závod. Kliky, sklapovačky, leh-sedy, běh. Tato sestava se opakovala s malými, ale přesto zajímavými obměnami ještě několikrát. Musíme přiznat, že jsme se mohli více snažit. Skupině pěti lidí se běhání tak líbilo, že si ho zopakovali dokonce šestkrát. Paní profesorka nás během cvičení obohatila o nový poznatek - máme slabá bříska. Naše nepozornost byla chvílemi nesnesitelná. Například jsme za celou hodinu tupě nepoznali dobrý úmysl paní profesorky. Jaké z toho pro nás plyne ponaučení? Člověk nemůže dělat vždy pouze to, co ho baví. Tímto se také chceme omluvit paní profesorce za své skandální chování. Příště se, jak doufáme, nebude nic podobného opakovat.

Porg 24.3.1995 Vojtěch Ripka a
František Havlín (☺)

Škola trochu jinak

Ve čtvrtek odpoledne vyrazila skupina nových poznatkůchtivých profesorů naší školy na seminář o projektové výuce, kterou zavádějí v jedné maličké venkovské škole v Obříství u Mělníka. Projektové vyučování sleduje vlastně stejné cíle, jaké sledujeme ve vyučování i my, tzn. samostatnost studentů, smysluplnost práce, návyky dělat svou práci pořádně a dotahovat věci do konce, schopnost komunikovat, spolupracovat aj. Před děti jsou ale stavěny úkoly "reálnější", životnější, komplexnější, úkoly, které nejsou jen "matematické" nebo "chemické" či "češtinářské", ale zahrnují v sobě tak trochu všechno. Vypadají trochu jako hra, ale jejich provedení vyžaduje spojené úsilí všech mnoha, kdo se na něm podílejí. Děti (studenti) si samy určují a hledají, co k řešení (provedení) budou potřebovat, jakým způsobem si práci rozdělí, záleží na nich, jak kvalitní bude výsledek.

Třídenní seminář mě přivedl k několika poznatkům:

1. To, o čem my zatím jen nejistě přemýšlíme a diskutujeme, na téhle vsí. (tafka pro pragocentristy, kteří si myslí, že jinde jsou sto let za opicemi) už běžně provádějí, a ještě jsou schopni předat to ostatním.

2. Není dobré vynechat ve spánkovém rytmu celou noc, zvláště požaduje - li člověk od sebe duševní činnost. Taky se může stát, že druhý den nenajde rodnou ubytovnu.

3. Nevím, kam se mnoha učitelkám s postupujícím věkem ztrácí humor, fantazie a přirozenost.

4. Měli jsme tam konečně čas připravit alespoň základy týdenního projektu pro školu v přírodě. Kdo má zájem vědět víc a připravovat víc, ať se zastaví, čím více lidí tomu věnuje energii, tím lepší celá věc bude - jako vždy.

5. Pojdme taky takhle jako oni učit, alespoň jednou za dva měsíce, nebo třeba jeden den v týdnu.

Magda Podaná (☺)

Upozorňujeme

naše potenciální
příspěvatelé, aby své
přispěvky odevzdali
do 25. května 1995!

PORGazeen

číslo 5 bude poslední
v tomto školním roce.

Poznámky čtenáře Porgazínu

Moji milí! Třetí číslo je mi příležitostí k bilancování. Rozhodl jsem se pro formu velmi ostrého a kritického zamyšlení nad zatím posledním vašim dítětem. Budu tvrdý, ale jen proto, že vás mám rád a rád bych, abyste přežili.

Jedna. Potřebujete jako sůl grafika. Jistě, můžete se donekonečna omlouvat, že časopis vzniká v časovém presu a chvatu, ale to se už brzy oposlouchá. Vysledoval jsem tendenci graficky odlišovat jednotlivá čísla. Ale uvnitř každého je třeba mít řád. Úvodník: nejasný obrázek (třeba vina tiskárny, ale s tím musíte počítat), roztrášená sazba, bílý pruh dole. Strana sedm: chtělo jen párkrát klepnout do šiftu! Str. 10 - 11 se mi líbí, stejně jako 17 - 20. U

Váchala by měl být titlek, takhle to je takový text - srotek. Reklama na tloušťku snad mohla být jinde než uprostřed čísla, napadá mě třeba vnitřní obálka. Graffiti a Umělecká energie trpí stejnou chorobou: málo textu na moc bílého místa. Kozák by se vešel na stranu bez obrázku. Takhle vznikl děsuplný bastard.

Dvě. Moji milí, naučte se chápat, že glosa není totéž co referát či esej. Obojí nemůže mít stejný prostor! Str. 5, 8, 9, 16 jsou sebevražedným plýtváním. Když nemáte co dát do čísla, tak ho nevydávejte. Takhle se časopis dlouho dělat nedá!

Tři. Ke stranám 26 a 27 jen stručně: vyrábět Cimrmana po Cimrmanovi je trapné. Inteligentní humor nemusí být silně závislou

kopíí. A pokud je ta kopie hned zdvojená (Porgazín + Porkazín), těžko nalézt trapnost donebevolajcnější. To je asi největší průšvih vašeho časopisu!

Čtyři. Mám nad třetím číslem pocit, že rubriky trochu ztratily smysl. Musí-li mít několik hrčeků, konvička, bílé plochy a pár písmen název: "Ze života školy", pak nevím, co rubrikou rozumíte! "Ze smrti školy" je totéž v bleděmodrém.

Prosím, prosím, zamyslete se. Neříkám, že musíte se mnou souhlasit. Ale neříkejte, že jsem vůl a že mám radši ukázat, co umím. Dost bylo frází! Chtěl bych mít v ruce od 4. čísla pěkný, levný (a to už se splnilo) a nezmatený časopis, ze kterého vůbec není vidět, jak rychle se dělal a jak se

improvizovalo. To totiž, moji milí, čtenáře nezajímá. A vy si to musíte pořád a pořád říkat.

Byl bych rád, kdybyste tenhle dopis otiskli. Když nic, může vzniknout zajímavá polemika. A hlavně: jsem si jist, že vám neublíží. Spíš naopak

Děkuji za pozornost a držím palce. Váš čtenář.

J.A. Hahn, penzista (☺)

Vážený pane Hahn,

děkujeme Vám za Váš upřímný dopis, jistě si jej vezmeme k srdci, a pokud nám to čas a podmínky, ve kterých časopis děláme, dovolí, podle Vašich připomínek se zařídíme. Jen by nás zajímalo, když se nám to nepodaří, máme časopis vůbec vydávat?

- red -

ANWYL,

HAHN,

and SCOTT

Too many words per dollar. Far too many words.

Subotnik aneb Otevřená sobota

Jak bylo ohlášeno v minulém čísle, proběhla 25. března plánovaná otevřená sobota, věnovaná základnímu dokumentu. V 13:30 jsme se sešli čtyři: paní Čierná, pan Špinka a oba ředitelé. Schválně jsem si začal dělat čárky, kolik studentů přijde pozdě. Ani jeden! Nejprve jsme hledali důvo-

dy, proč ani rodiče ani studenti nemají příliš zájem vyjadřovat se k obsahu základního dokumentu, jako by je nezajímalo, jak naše škola vypadá a jak vypadat bude. Že by nikdo neměl žádnou představu o tom, co by mělo být v preambuli, jakých principů se máme držet, kterým se vyhnout a které

doplnit či jaké by měly být mechanismy? Těžko říci. Ale nestěžujte si potom, že k Vašemu názoru nebylo přihlédnuto, nebo dokonce že Vy byste to udělali jinak a lépe. Kdo nic nedělá, nemůže nic udělat. Naše komorní diskuse byla užitečná a zajímavá. Zejména oba rodičové jasně a otevřeně

vyjádřili, co se jim na škole líbí (např. otevřenost), co se jim nelíbí (např. malá informovanost rodičů), co od školy dále očekávají (např. že budeme zvyšovat vnitřní kázeň studentů - a kdo neví, co jsme tím mysleli, dobře mu tak, měl přijít). Mluvili jsem i o problémech, které má škola se studenty a s některými rodiči.

Ondřej Štefl (☺)

III. Difsouš Aussig MVM

III. znamená třetí. Difsouš znamená Divadelní festival soukromých škol. Aussig znamená Ústí nad Labem (Němci Labe přehlíží). MVM znamená 1995, ne jak se všichni domníváte "Malé Velké Město". Opravdu jsme tam jeli, do Ústí. Docela v klidu akce. Na nervy některých vyučujících opravdu balzám. Na žaludek některých studentů též. Kde je Šíp? Někteří z nás, možná většina, viděli za čtyři dny konání festivalu více divadelních her než za celý svůj rozervaný život. To mohlo narušit, a také patrně narušilo, jejich vztah k tomuto druhu umění. Zjistilo se, že herci jsou především lidé, kteří mají žízeň (nejen po poznání). Můžeme citovat i výrok barmana Činoherního klubu, že "divadlo je chlast, hraní a zase chlast". Strýc Achab však pravil, že děláme ve foyer bordel (viz vnitřní strana dveří Sexty).

Náš soubor sestával povětšinou z abstinentně založených jedinců, a přesto podal celkem konkurenceschopný výkon. Ale obraťme list.

Aussig opravdu není vesnice, lidé nejsou zmutovaní vlivem chemičky v centru, Schola Ludus má na střeše nefungující hodiny. Navíc má divadelní soubor, vydává solidní časopis, ale nemá čtyři hudební skupiny ani dvě softballová družstva. Taky nemá školní jídelnu. Soukromé školy hubnou. Výzdoba školy je pak poněkud morbidní. Komu by se chtělo dívat se pořád na močové měchýře a spousty druhů zlomenin, dlah apod. Schola Ludus je také škola, do které má smysl chodit a studenti se do ní těší. Navíc mají lasevrou tiskárnu.

Dále jsme zjistili, že hippies ještě nevymřeli. Alespoň ne na Seifertově gymnáziu. Ach, ty květiny a jejich

děti. Biohazard. Také Smetanův odkaz je stále živý. Sáhnout po jeho libretu je sice poněkud odvážné, nicméně se to Plzeňákům povedlo. Kde byl asi prazdroj jejich inspirace? Nemůžeme též nezmínit představení souboru Scholy Ludus, která byla opravdu uměleckými požitky. Klára Špičková, sladká šestnáctiletá autorka, režisérka a hlavní postava hry "Krev Andělů a neb Hon" je tak špičková, že jsme se rozhodli založit její fanklub. Chudinka, ještě o tom neví. Jestli Klára ze skromnosti neodmítne naše pozvání, budete ji moci spatřit s celým souborem v Dejvickém divadle na začátku června i vy.

Nemůžeme též nezmínit mladou nadějnou Ústečanku, jejíž představení Epileptický svět sestávalo ze zvracení, promítání nápisů a la "Epidemie, války, rasismus, potopa, sucho, hlad". Zlatým hřebem bylo rozbití obstarožního televizoru těžkým kladivem. Don't worry, be happy. Tuto zajímavou osobu bohužel do Dejvic pozvat nemůžeme, protože televizor byl pouze jeden. Diváci v první řadě byli v permanentním nebezpečí. Střeby ze sklenic, židle, střeby z televizí, angličtí komici, vilné uvaděčky apod.

Personál Činoherního studia byl velmi příjemný a spolupráceschopný. Divadlo samo mělo perfektní technické zázemí, zvuková i světelná aparatura fungovala bezvadně. Mezi množstvím skvělých kulís a rekvizit přibylo studiu i padesát červenohnědě natřených krabic made in PORG. Babylonská věž totiž nakonec spadla úplně jinak a krabice zůstaly na rampách a můstcích pod stropem. Achab to ještě neví.

Liberty Rocka bohužel nepřivezla kameru, takže se o zážitek z naší hry (viz recenze J.Krče) nemůžeme s nikým dalším podělit. Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky, Dejvice budou vypadat jinak, jsou někde jinde.

Celkově však tuto akci hodnotíme velmi kladně, získali jsme mnoho cenných zkušeností a příští rok Launch again!

Jan Daněk, Petr Kolínský, Kryštof
Kozák, Martin Šíp

Něco sladkého!

Noeho potomci našli kdysi v Šineáru pěknou pláň. Postavili na ní město a spolu s ním i věž. Chtěli, aby sahala až do nebe. Aby oslavili své jméno, říká jedna Bible. Aby si učinili jméno, říká druhá. Hospodin vše přehlédl a zauvažoval: Nechám je dostavět tu jejich pošetilou věž a oni si pak budou myslet, že už napořád můžou vše, co si usmyslí. Zmátl a zbábelil jejich jazyky a rozehnal je po celé zemi. Na pěkné pláni zůstalo nedostavěné město a varovně vztyčený prst věže. Ukazoval k Hospodinu.

Jiní Noeho potomci viděli v neděli 2. dubna v Ústí nad Labem trochu odlišný příběh. Byl o jednom ambiciózním architektu, který konečně našel mecenáše pro svoji velkolepou věž. Král je rád, že dostane, co jiní nemají. A když už se staví, proč to nevyhnat až k nebesům a nejuknout na Boha? Rádcovi se to nelíbí, trousí mezi lidem, že věž určitě spadne. Věž spadne, každého udeří do hlavy jinak velký kámen. Všichni chodí a zmateně

(jakpak taky ne, vždyť to byla šlupka!) si pro sebe povídají.

Bylo to pěkné představení. Scéna i kostýmy stály za to, hudba skvěle korespondovala s dějem na scéně. Rychot řícené věže mrazil ve všech kostech. Herci se snažili a rádce s konkubínou byli výborní. Konkubína byla navíc i skutečně krásná, až mě zarazilo, pročpak se jí ten král tolik ostýchá. Text Petra Kolínského působil jako produkt zkušeného rutinéra, chrlícího týdně dvě tři hry. Repliky zněly přirozeně, nikde to neskřípalo. Divákům se to líbilo, dvě slečny si za mnou šeptaly, jaký je ten rádce fešák.

Tedy úspěch? Inu, řekl bych, že ne. Chybělo to nejdůležitější, co divadlo potřebuje: sdělení. Viděl jsem na pódiu, že slepec je vlastně slepkyně, že architekt umí posbírat peníze, že Marián s Kryštofem fušují do pantomimy, že... Ale nevěděl jsem, proč zrovna tohle vše potřebuji znát; proč je sexta zrovna v Babylóně. Vybral-li si Petr jako inspiraci biblický příběh,

musel počítat s tím, že jeho příběh bude s tímto vzorovým poměřován. V Bibli čteme podobenství, které chce regulovat naše chování. Je tam pojmenován prohřešek i trest. Podobně jako rodič vychovává dítě, vychovával i Hospodin Noeho potomky. Vychovával, aby vyrostli. O co však šlo v Petrově hře? O architekta, který má radši peníze než zdravý rozum? O krále, který si chce za peníze všechno koupit, i pohled na Boha? O krále, který je tak pyšný, že se chce poměřovat s Bohem? O lid, který neuvažuje a slepě poslouchá, vždyť se mu říká, že jde o jeho dobro? O to, že slepi mají vždycky pravdu? Ale to je moc důležitých věcí na jeden příběh. To je dort, který vařili pejsek s kočičkou a který dokázal pěkně nafouknout jedno břicho.

Bylo to pěkné představení. Bylo to pěkné divadlo, rozumíme-li mu etymologicky jako "dívání". K divení a přemýšlení to však už tolik nebylo.

Postavte přede mě dvě ženy. První krásnou, ale uvnitř prázdnou a strunulou; druhou krásnou, a uvnitř plnou života. Vyberu si tu druhou.

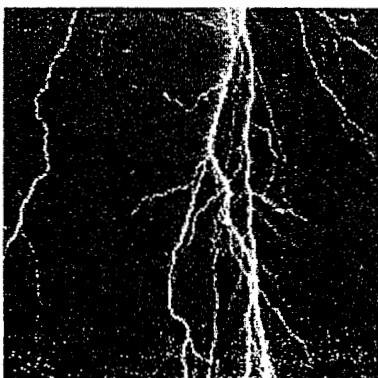
Něco sladkého!

Jakub Krč

Sexta
PRVNÍHO OBNOVENÉHO
REÁLNÉHO GYMNAZIA

uvádí hru Petra Kolínského

BABYLONSKÁ VĚŽ

*Všechno, co jste chtěli vědět o
Babylonské věži, ale báli jste
se na to zeptat:*

*Jak je vysoká?
Zráty na životech?
Příčina jejího pádu?
Množství vzniklých jazyků?
Nejoblíbenější ovoce dělníků?
Co se pilo na stavbě? :
Hloubka základů?
Byla milenka opravdu králova?
Byl rádce skutečně Dábel?
Byl slepec opravdu slepá?
Kde skončila šenkýřka s prvním
mužem?
Byl kněz vsutku tak perversní?
Muselo se to stát?
Kam odešli?*

*... a mnoho dalších odpovědí na
podobné otázky si budete moci
zodpovědět po shlédnutí našeho
dramatu.*

Barak-núr!

Petr Kolínský (* 30. 2. 1977, † brzy) je mladý, plodný a nadějný autor, který ještě neickl své poslední slovo.

Osoby (v pořadí, v jakém promluví):

Slepec.....Karolína Hamptlová
Architekt.....Martin Šíp
První muž.....Tomáš Třešník
Druhý muž.....Petr Tesařík
Třetí muž.....Jan Daněk
Žena druhého muže.....Jana Vogelová
Žena třetího muže.....Petra Vavroušková
Šenkýřka.....Zofia Janyšková
Milenka.....Daniela Vernerová
Král.....Lukáš Kaplan
Rádce.....Marián Olha
Kněz.....Kryštof Kozák
Trhovkyně.....Barbara Bublíková

Technické zázemí:

Světloňoš.....Petr Kolínský
Kostýmy.....Irena Hradecká
Barbara Bublíková
Scéna.....Irena Hradecká
Hudba, zvuk.....Alžběta Trojanová
Hana Friedlanderová
Zvláštní efekty.....Petr Kolínský

Spešl fenks tu: Zuzana Burešová

Režie: Irina Ulrychová

Literární bařiny III.

aneb

Malý průvodce po zmizelých tvářích

Michael Ondaatje je

jeden z nejvýznamnějších současných kanadských spisovatelů. Jeden z mnoha výborných spisovatelů, kteří doplácí na to, že se oni ani jejich agenti nenarodili v New Yorku. Michael Ondaatje se narodil roku 1943 na Srí Lance. (Této zemi je věnována jeho kniha *Running in the Family*.) V roce 1962 přišel do Kanady a začal dělat všechno. Kromě spánku a jídla také točit filmy a psát poesii i prózu.

Jeho knihy vypadají (a čtou se) jako poněkud chaotické koláže. Příběhy vyprávějí všichni mošní i nemošní zúčastnění i nezúčastnění, a

navíc v nich kromě vyprávění, reportáže, dramatu, anekdot, básní vlastních i nevlastních najdete také záznamy z matriky, z nemocničních protokolů, rozhlasové scénáře, výňatky z knih o životě delfínů atd. Jak říká Edmund White z *Independent of Sunday* o posledním Ondaatjeho románu *Anglický pacient*: "Jsou tam pasáže o poušti, které by mohly být zařazeny v *Arabia Deserta*, pasáže o zneškodňování bomb, které by mohly být součástí odborného pojednání..." Je proto poněkud obtížné vybrat z díla Michaela Ondaatjeho jednotlivé ukázky, nicméně...

Michael Ondaatje je vtipný:

Válka mezi mužem a ženou

O mnoho let později, když už Lalla byla skoro babičkou, jela jednou na party a na Pettah marketu čekala v dešti na autobus. Sehnat peníze nebylo zrovna jednoduché a auto neměla. Když autobus přijel, nacpala se spolu s ostatními dovnitř a po deseti minutách, kdy musela stát v uličce, našla místo, kam se vešli tři lidé, pokud se pořádně zmáčkli. Nakonec jí soused dal ruku kolem ramen, aby měli všichni víc prostoru.

Postupně začala zjišťovat, že na ni spolucestující přes uličku vrhají šokované pohledy. Nejdřív se tvářili pohoršeně a brzy si mezi sebou začali šeptat. Lalla se podívala na muže vedle sebe - decentně se usmíval. Vypadal, že má velmi dobrou náladu. Pak sjela pohledem dolů a zjistila, že se jeho ruka posunula přes její levé rameno a teď jí žmoulá ňadro. Usmála se pro sebe.

Vůbec nic necítila. Levý prs jí před pěti lety odoperovali a ten muž si zaujatě pohrával s houbou pod jejími šaty.

Michael Ondaatje je poetický:

Sladká jako vrána

Hetti Corea, 8 let staré

"Sinhálci jsou nepochybně jedni z nejméně muzikálních lidí na světě. Jen těžko by se našel někdo s menším citem pro tóninu, melodii a rytmus."

PAUL BOWLES

Tvůj hlas zní, jako když škorpióna prostrkávají skleněnou trubicí
jako když někdo šlápne na páva
jako vítr vyjící v kokosu
jako rezavá bible, jako když někdo tahá ostnatý drát přes kamenný dvorek, jako prase, když se topí veverka, když se smaží
kosti chřestí
žába zpívá v Carnegie Hall
Jako vrána, když plave v mléce
jako když na nos spadne mango
jako dav na fotbale
jako břicho plné dvojčat, divoký pes se strakou v hubě
jako půlnoční tryskáč z Casablanky
jako jídlo v letadle
hořící psací stroj, jako duch v plynu který ti vaří oběd
jako sto rozpatlaných rajčat, jako člověk co se marně snaží škrtnout sirkou v tmavém pokoji
delfín recitující eposy ospalému publiku
jako zvuk fénu, když se do něj chytí petržel
jako když na Pettah marketu rozsekávají ananas
jako když na motýla spadne kapka betelové šťávy
jako když celá vesnice běží nahatá po ulici a rve si sarongy, jako našťvaná rodina
když tahá džípa z bahna, jako špína na jehle
jako když vezeš na nosiči 8 žraloků
jako 3 staré dámy zamčené v koupelně
jako ten zvuk, co jsem uslyšel, když jsem odpoledne spal a někdo přešel přes můj pokoj s náramky na kotnicích

Michael Ondaatje je...

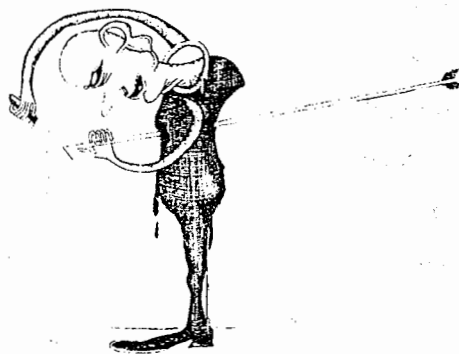
(Obě ukázky jsou z knihy *Running in the Family* a přeložila je H.Z. Některé knihy Michaela Ondaatjeho lze zakoupit v *Big Ben Bookshop*, Rybná 2, Praha 1.)

Hana Zahradníková

Zastrčeno pod lavicí

Motto: A tak se skonává co je, co se zadržlo.

Tak jsem se rozhodl ukázat vám jeden ze svých nejdražších pokladů a dovolím vám nahlédnout do zázračné knihy. Jmenuje se ZADRHLA a vyšla před čtrnácti lety v Plzni v nákladu dvaceti výtisků. Kresby Karla Nepraše v ní doplňují texty z neoznačeného strojopisu v harmonický celek. Zatěžkávání písmeny propadáme se do hlubin vlastní existence. Ale pohled na ironickou absurditu nás opět postaví na zem tohoto světa. Již za chvíli zakusíme obé. Dříve však nutno vysvětlit, čím že je má kniha tak zázračná. Zahrává si s časem, jde proti němu. Ačkoli byla vydána, jak praví tiráž, roku 1981, data vzniku kreseb jsou o tři roky mladší. Vilém

Lidstvu neublížil prvotní hřích v ráji, jablko, utržené ze stromu Poznání, ale hromady shnilého ovoce, lemující cestu úprku z něj.

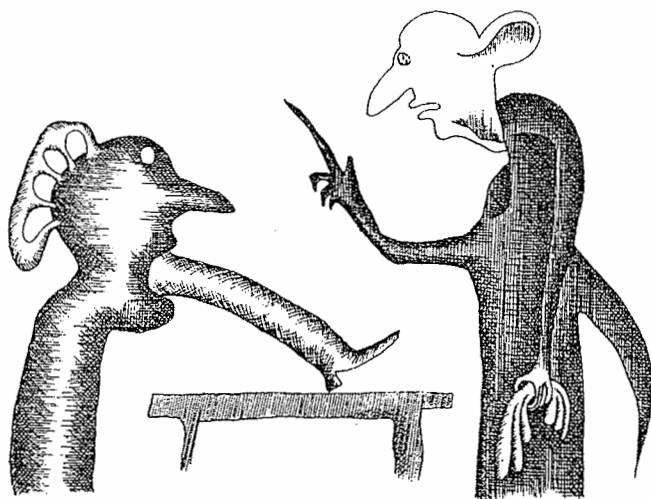
Cokoliv může být pravda, avšak ona sama není cokoliv: neporozumíš vrbě a ona se utancuje k smrti.

Zákon, chrání občana, je proti člověku.

Ne všichni vědí, co je člověk: člověk je to, co všichni víme!

Pokrok se rozkřikl hubou napříč...

Před stínem jména stojí kat v masce zapomnění.

...ukamenován barevnými oblázky...

Kam chodí spát stíny v pravé poledne? Kdoví... Možná, že člověk nikdy nebude mít s dostatek nástrojů, aby se zpětně poznal. Noc je pochopitelná, ale Poledne? Při pohledu do krajiny, kam stíny vcházejí v tuto hodinu, zešlel Nietzsche.

Mít tajemství znamená mít na čem stát.

Chceš, aby lidé na tebe nikdy nezapomněli? Zůstaň jim dlužen.

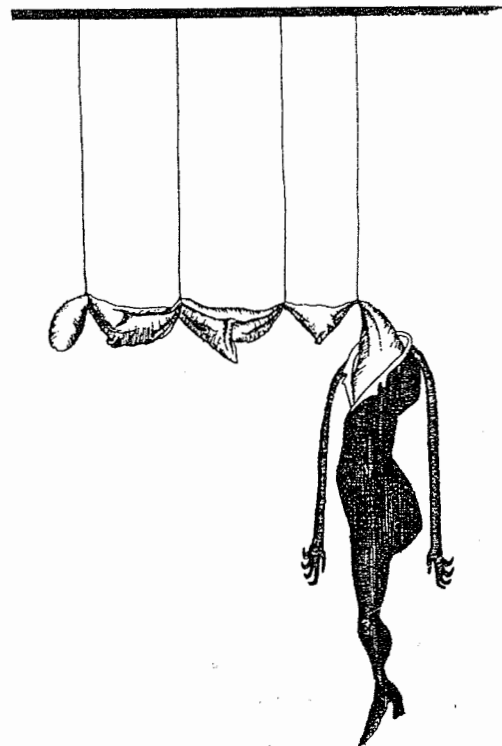
Chytrost je jediná zbytečná výstroj opravdu moudrých.

Pravda jsou brýle, které se nosí jenom naoko, protože spravedlnost je slepá.

Čas - metabolismus věčnosti...

Můj jazyk není živý oběšenec v chrámu slova! Je posledním cu-kavým nervem veliké kosmické Bytosti jako můj ukazovák nebo uš-ní boltec! Slova jsou střechující mouchy, jimž do uší z každé strany vlezla jedna kráva...

Sníme, že z díry poznání vtahujeme nekonečno do tmy po sobě, ale cožpak ta živá mrtvola, ten bezkloubný prst jazyka v jeskyňce slov, může kdy najít neuchopitelné srdce nepochopitelného světa?

Bridge over troubled water

When you're weary feeling small
when tears are in your eyes
I'll dry them all,
I'm on your side
oh, when times get rough, -
And friends just can't be found
like a Bridge Over Troubled Water
I will lay me down,
Like a Bridge Over Troubled Water,
I will lay me down.

When you're down and out on the street
when evening falls so hard
I'll comfort you,
I'll take your part
oh, when darkness comes, -
And pain is all around
like a Bridge Over Troubled Water
I will lay me down,
Like a Bridge Over Troubled Water,
I will lay me down.

Sail on silver girl, sail on by,
Your time has come to shine,
all you dreams are on their way,
see how they shine,
Oh, if you need a friend
I'm sailing right behind,
Like a Bridge Over Troubled Water
I will ease your mind,
Like a Bridge Over Troubled Water
I will ease your mind.

*Když se cítíš divně malý
Když se ti slzy valí do očí
já ti je osuším
protože tě mám rád
Když přijdou drsné časy
budu tvůj jediný kamarád
Jako most přes rozbouřenou řeku
já tam budu stát
Jako most přes rozbouřenou řeku
já tam budu stát*

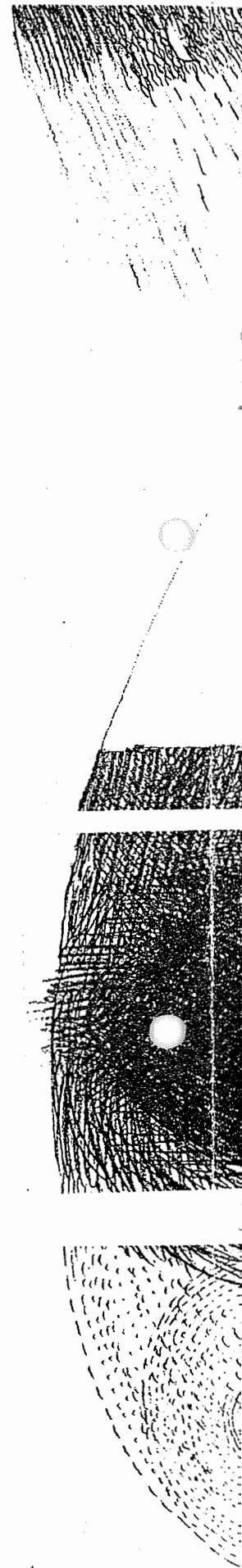
(přeložil Ondřej Dobiáš)

*Když tě smutek obejme
Když jsi tak nešťastně mladá
tvůj pláč je všude kolem mne
a večer těžce, těžce padá
Dám ti část svého zasněného léku
Jen ten ti pomůže a Božský dotek
Jako most přes rozbouřenou řeku
překlenu tvůj smutek
Jako most přes rozbouřenou řeku
překlenu tvůj smutek*

(přeložila Veronika Koucká)

*Pluj dál stříbrná dívko
tvůj čas ozařují světla
všechny sny plynou v jejích paprscích
hleď jak lesknou se
vždyť ale potřebuješ přítele
pluji hned za tebou hned vedle tebe
Jako most přes Smutné vody
já pomohu ti
Jako most přes Smutné vody
ulehčím ti cestu přetěžkou*

(přeložil Matěj Podzimek)

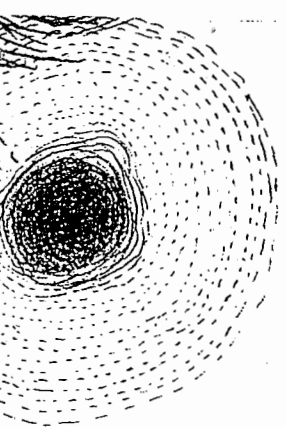
*Když ti dobře není
a slzy tečou z očí tvých
Já tě vyléčím
v těchto zlých časech
kdy více přátel nenajdeš
Jako most přes zlou řeku
sám se položím
Jako most přes zlé vody
tělo své já položím*

(přeložil Martin Pergl)

*Když si uvědomuješ svou malost
a z očí ti vyhrknou slzy
Osuším ti každou z nich
Zůstanu s tebou navždy
i když paprsky času se mění v hady
a ztratíš všechny kamarády
Jako most přes rozbouřenou řeku
překlenu tvá trápení
Jako most přes rozbouřenou řeku
překlenu tvá trápení*

(přeložil Jakub Čierný)

*Když jsi osamocen v tisni ulice
a večer na tebe těžce padá
U mě úlevu najdeš
tak nech na mně co chceš
Když temnoty světa přichází
a bolest všude okolo bolí
Přejdi přes most
nad rozbouřenými vodami
stanu se jím já sám
Důvěřuj v most
nad rozbouřenými vodami
stanu se jím já sám*

(přeložil Matouš Šimek
úpravy P.S.)

*Když bída a ulice je tvůj palác
a noc tvá peřina
Já ti pomůžu
až ti bude úzko
až temnota ulic zabalí ti duši
Já budu tvým mostem
přes rozbouřené vody
Já budu tvým mostem
přes nebezpečné hory*

(přeložila Kateřina Malinová)

*Plav se po stříbrné řece plav se dál
Tvůj čas teď zasvitne
a všechny tvoje sny jsou na cestě
Podívej se jak září
Potřebuješ - li přítele
pluje přímo za tebou
Jako most přes rozbouřené vody
převedu tě přes tvé chmury
Jako most přes rozbouřené vody
převedu tě přes tvé chmury*

(přeložil Jan Hromádko)

*Pluj dál na stříbrné lodi jen pluj
čas tvůj teď už přišel
na cestách svých tvé sny už jsou
pozoruj je jen se dívej
Pokud budeš potřebovat
já připluji a pomohu ti
v moři pro tě vztáhnou ruce
tu tíž odejmu z tvé duše
v moři pro tě vztáhnou ruce
tíž odejmu ze tvé duše*

(přeložila Hana Černá)

Pohled sextána versus reklama školy

----- (o brožurkách) -----

Jako každý, kdo chce přilákat ke svým produktům zákazníky, dělá si i PORG vlastní reklamu. Je zřejmé, že v případě školy jde o reklamu trochu jinou, než třeba v případě automobilky, nebo fabriky na prací prostředky, ale základní princip je stejný. Informovat o sobě co možná nejvíce lidí, a to tak, aby tyto informace zaujaly.

Mimo jiné vydává škola každý rok před přijímacími zkouškami brožurku, ve které se snaží oslovit potenciální primány a jejich rodiče. Jako student docházející na PORG od jeho založení, znalý jeho poměrů a neovlivněný jeho reklamou, mám možnost srovnávat tyto brožurky tak, jak se informace v nich rok od roku mění, ale také podle toho, co v nich je pravda a co ne. Z tohoto hlediska mne brožurky opravdu zaujaly, a proto zde uvedu informace, které se buďto rozcházejí s realitou, nebo svým podáním neinformují o stavu věcí tak, jak ho cítím.

Sleduji-li reklamu na prací prášek, prášek si možná koupím, ale uvědomím si, že reklama na něj byla malomyslná a mnohdy nepravdivá. Brožurky PORG jsou svým výsledkem těmto reklamám podobné, ale navíc samy o sobě tvrdí, že podávají "přesné, otevřené a co nejuplněnější informace". Nechci z toho dělat tragédii, většinu dětí ani rodičů žádná z věcí, které uvedu níže, nezaujme a tudíž neošálí a autoři brožurek se možná opravdu snažili o "co nejpřesnější" informace, ale přece jen by snad bylo možno některé z nich opravit.

Srovnával jsem brožurky z let '93, '94 a '95. Všechny jsou koncipovány podobně, mnohdy je text úplně stejný. K prvnímu a pobavujícímu zjištění nás přivede právě takovýto naprosto stejný článek, pod nímž je v roce '94 podepsán ředitel Ondřej Šteffl a v roce '95 ředitel Petr Kolář. Rodičům, kteří drží v ruce jen jednu brožurku, to tedy asi nápadné nebude, ale je to trapné - vystřídal-li se ředitel, vymění se podpis pod článkem, který se tváří jako vyjádření jednoho konkrétního ředitele a ne ředitelů obecně. U podpisu se navíc skví jeho rozšíření: "Za studenty a pedagogický sbor", což se zase tváří úplně jinak a mate mě to ještě více,

jelikož svůj podpis pod tento článek v reklamě bych si asi odpustil.

V roce '93 jsme se mohli dozvědět, že vyučování začíná v 8.40 a škola je pro studenty otevřená až do večera. I v obou pozdějších letech se objevuje úplně stejná informace, i když je zřejmé, že už neplatí "tolik" jako tehdy. Pro mnoho studentů začíná škola v 7.50 (důležité je, že nekritizují začátek vyučování, ale údaj v brožurce) a osobně jsem zažil přemlouvání profesorů, aby zůstali ve škole proto, že jsme tam chtěli ještě něco činit, například zkoušet s kapelou.

S tím souvisí další zvláštnost. Ve všech třech brožurkách se píše, že škola "má" čtyři hudební skupiny. Rád bych viděl alespoň jednu, která by se nechala jako "školní skupina" označit a rád bych také viděl, co škola pro tyto "své" čtyři skupiny celá ta léta dělala. Maximální podpory se občas nějaké té skupině dostalo v tom smyslu, že byla ve škole trpěna. Je pravda, že během existence PORG došlo ke vzniku a zániku několika takových seskupení, údaj "čtyři" bych však označil za nepodložený. Zařídil se také klub, ve kterém skupiny "mohly" zkoušet. O klubu se také dočteme, že ho škola "má", což je zvláštní eufemismus pro existenci dvou rozbitých klavírů, spáleného zesilovače, ošmudlaných gramofonových desek, polámané hi-fi věže, starých bubnů a kytary beze strun. Za to jistě mohou též studenti a je tedy zbytečné namlout si, že je vše v pořádku, i když třetí piano zatím funguje.

Naopak o fungování hned dvou softballových družstev není snad potřeba se zmínovat. Těm, kteří tuto potřebu cítí, bych doporučil celou školu pečlivě prohledat. Jestli bude nějaké softballové družstvo objeveno, může škola do příští brožurky napsat, že se účastní závodů v raftingu, protože i takové akce se kdysi několik studentů PORG zúčastnilo.

Již tradičně se v kapitolce "Je malá" (naše škola) píše, že "Všichni studenti i profesori se navzájem osobně znají". Jistě dobré lákadlo, jenže opět pouze reklamní slogan. Platilo to pravděpodobně první rok existence PORG. Dnes, při počtu 170 studentů a 40

profesorů to opravdu nelze, a nevím tedy, jakou chybou tato zastaralá a nepravdivá informace náleží do nové brožurky. S tím souvisí i "duch školy, který byl zachován". Pro mě odešel tento Duch právě s odchodem celého původního profesorského sboru, který jsem opravdu dobře znal (ať žije p. p. Jirman - poslední zachovávající). Příchod mnoha anonymních obličejů mi zachovávání Ducha nepřipomíná. (Výrok o tom, že "duch školy, se kterým škola vznikla, byl zachován", byl tou poslední kapkou, která mě přiměla napsat tento článek.)

Kapitolka "Je náročná" by mohla být patrně největším námětem na polemiku, ale to souvisí hlavně s koncepcí školy, která není, a proto zde tento námět vynechám. Je však jisté, že i na naší škole jsou studenti, kteří se naučí dvě stránky nazpaměť, protože se jim nad nimi nechce přemýšlet, a nezdá se mi, že by to někomu vadilo.

V brožurkách z let '94 a '95 se (jednou od O. Šteffla a podruhé od P. Koláře) dozvíme, že "Jsou rodiče, jejichž představy o podobě a cílech školy se s našimi neshodují." (jedná se o upozornění, že naše škola nemusí být vhodná pro všechny), což opět navozuje problém - vzhledem k absenci koncepce není celkem s čím se shodovat či neshodovat.

O tom, jak škola "pořádá" zájezdy do všemožných koutů světa, by se dalo také diskutovat. Chce-li se však vytáhnout tím, že občas někdy své studenty vypraví, stačilo by jen lehce pozměnit tu samou větu, aby z ní bylo patrné, že do několika z uvedených měst či zemí se výměna uskutečnila právě jednou či dvakrát, a tudíž to není žádnou samozřejmostí. Efekt reklamy by se o mnoho nezmenšil a navíc by to bylo "otevřené a přesné". V této souvislosti však musím pochválit toho, koho napadlo v roce '94 a '95 vyškrtnout z věty o pořádání výměn slovo "často". Celý ostatní text je stejný a srovnání působí zvláštně. Bavím se představou, jak si někdo uvědomil, že výrok "časté pořádání" je už opravdu trochu moc "nepřesný" a vyřešil to právě tím smazáním.

(pokračování na straně 17)

Laboratoře a jiné stesky

PORG nemá skoro žádné pomůcky pro výuku fyziky!

Dobrou výuku fyziky nelze si představit bez názorných experimentů prováděných profesorem v hodinách a bez studentského laboratorního kurzu.

Někteří profesori provádějí experimenty v hodinách s pomůckami půjčenými z jiných škol: to je obdivuhodné; jiní neprovádějí experimenty žádné: to je trestuhodné. V každém případě je současná situace neomluvitelná: škola existuje dost dlouho, je dost velká a má dost peněz.

Budovu na dvoře škola získala už dávno. Studentské laboratoře z chemie fungují snad ke všeobecné spokojenosti, horší je to s biologii (používá se několik mikroskopů a jsou slíbena praktika na přírodovědecké fakultě). Fyzika je na tom asi nejhůř: alespoň laboratorní kurs ve druhém trimestru kvarty se z technických důvodů nekonal. V létě se chystá rekonstrukce laboratoře, budou instalovány polyfunkční stoly s rozmanitými rozvody. Musí být ale vůle na tyto stoly něco postavit.

Se studentskými laboratořemi je to potíž: je to moc práce, pořád je něco rozlámaného a ztraceného, když to funguje, nikdo nepochválí, když to nefunguje, každý si stěžuje. Rozhodně jednodušší je něco počítat na tabuli.

Já to znám.

Bohužel škola propásla období likvidace Komenia, kdy mnoho (ovšem často nedokonalých) pomůcek bylo ke koupi za směšný peníz. Současná situace je o mnoho složitější: ucelený soubor pomůcek nabízejí jen zahraniční firmy; jsou to pomůcky dokonale vymyšlené a nádherně provedené, cenově však naprosto nedostupné. Z jejich katalogů lze se ale poučit a inspirovat. Tuzemští výrobci učebních pomůcek jsou těžko vystopovatelní. Improvizovaná pomůcka může být názornější a zajímavější než dokonalý výrobek edukačního průmyslu; její zhotovení, ale hlavně vymyšlení zabere ovšem hodně času. Nelze ale samozřejmě pořád jen improvizovat nebo nic nedělat.

Především: jedna místnost v pavilonu nemůže ani po rekonstrukci řešit problém všech přírodovědných předmětů. PORG perspektivně potřebuje nejméně dvě samostatné učebny pro přírodní vědy: ať už to bude jedna víceúčelová posluchárna a jedna víceúčelová studentská laboratoř, nebo jedna místnost pro fyziku a druhá pro chemii a biologii. Tím tedy nezbyvá v pavilonu už místo pro umělecký atelier. Nechceme-li výtvarné umění ze školy jako nepotřebné vymýt (případně ho redukovat na

přednášky o teorii a historii umění), nezbyvá než získat pro ateliéry nové prostory. Kde? No přece na půdě, kde je prostor a světlo. Prostoru (ne nutně světla) je třeba i pro jiné učely: hudební zkušebna svou kapacitou (dle informací mého syna) nedostačuje, sborovna je těsná.

Co tedy navrhuji:

1. Stanovit osobu zodpovědnou za experimentální výuku fyziky.

2. Tento šťastlivec by měl(a) řekněme do konce května vypracovat koncepci experimentální výuky fyziky na PORGu. Koncepci dovedenou do konce, tj. do seznamu potřebných pomůcek, kde a za kolik je koupit, ev. nechat vyrobit.

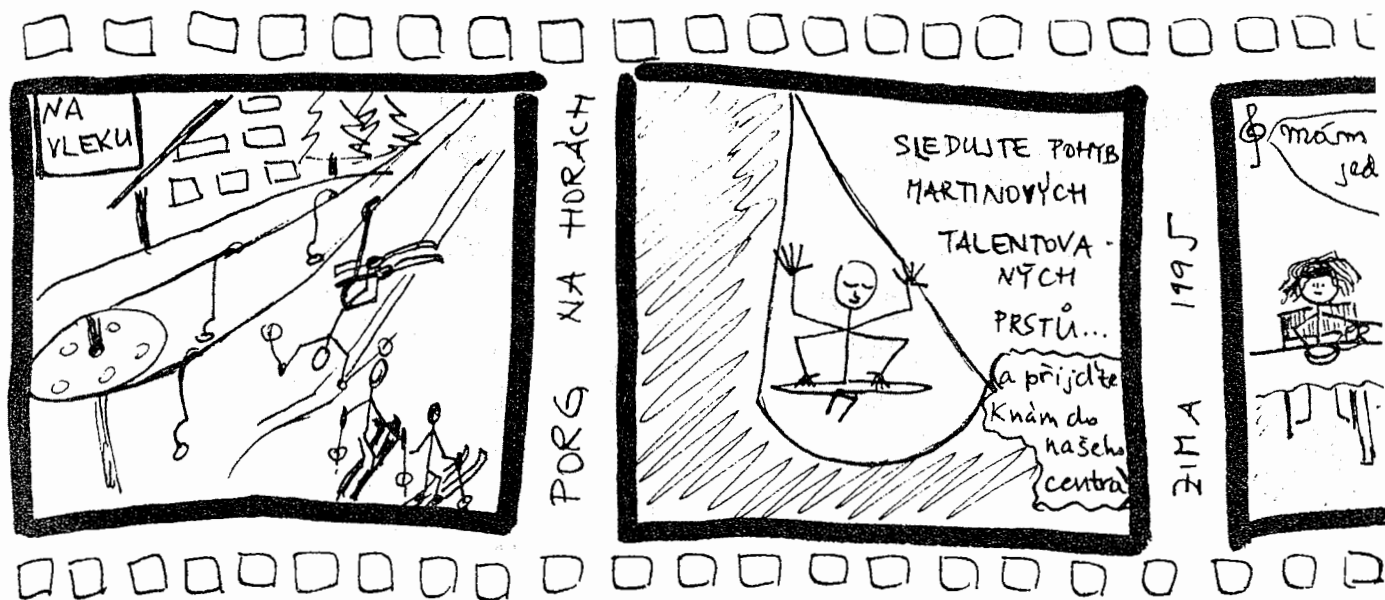
3. Zmíněná koncepcí by měla být podrobena neúprosné kritice nepřátelských učitelů a rodičů a autor měl by být náležitě potrestán např. definitivou. Při té příležitosti by měli ale být vzpomenu ti profesori, kteří se nenápadně starají o obdobné problémy třeba v chemii a považují to za samozřejmé.

4. Věci rodičů bude pak prosadit, aby škola investovala do pomůcek peníze. Budou to jistě peníze nemalé. Lze si ale vůbec představit lepší způsob, jak utratit dosavadní přebytky, úspory, zisky nebo co to vlastně je? Dovede si někdo představit lepší zdůvodnění mimořádného zvýšení školného než nákup pomůcek potřebných pro experimentální důkaz Ohmova zákona?

5. Vstoupit v jednání s obvodním úřadem (jako majitelem budovy) ve věci přístavby či půdní výstavby. Využít kontaktů školy, inzerátů a hlavně rodičů pro nalezení spoluinvestora takové akce. O této možnosti už přemýšleli různí: budova je nižší než okolní stavby, nájemné za kancelářské prostory je tak vysoké, že by se mohlo podařit najít firmu ochotnou do přístavby investovat za bezplatné užívání části nových prostor (třeba se samostatným přístupem nově zbudovanou zdviží).

P.S. O tematice, kterou jsem zmínil, jsem hovořil s více profesory a jedním ředitelem; nečiním si tedy nárok na původnost námětů zde uvedených. Na druhé straně můj syn se od tohoto článku výslovně distancuje.

Pavel Ripka

Jak to bylo na horách

Řidič přijel před školu s propíchnutou pneumatikou. Tu zde odložil a pak jel tak rychle, že jsme skoro nestačili odhazovat igelitové pytlíky.

Zaměstnanci hotelu Stráž byli velmi příjemní. Pro baňohy a lyže přijeli pozdě, ale mluvili na nás francouzsky, což nás usmířilo. V hotelu bylo neustále uklizeno, neboť pokojské, ač působily nenápadně, byly prostě všudypřítomné, až to některým bylo nepříjemné. Všude panoval pořádek a klid, dokonce i ve frontě na vlek, kde neplacený pomocník hotelové dozorcí služby ve slušivé zelené kombinéze svým kultivovaným chováním udržoval lyžaře ve spořádaném zástupu. Ještě jednou děkujeme, milý M.Č. Na sjezdovce už bylo velmi málo sněhu, a tak kromě nás, lyžařů, se na stráních vyskytovali býci a snad i nějakí voli na své jarní pastvě.

Martin Bedřich nás svými talentovanými prsty obloužňoval tak, že jsme měli co dělat, abychom své kapesné na hory neodnesli do jeho centra.

Přestože Max celý týden elegantně lyžoval za II. družstvo, jehož trenér do něj vkládal své naděje, v závěrečném slalomu nevytočil.

Mikuláš nám zpříjemňoval pobyt svým tichým a ohleduplným chováním. Účastnil se společného programu vždy s radostí a úsměvem na tváři.

I Hanka Černá se chovala jako pravá dáma. Zejména pak všichni obdivovali jejího sportovního ducha, kdy

po té, co v I. kole slalomu nezvládla obtížnost trati a neprojela 4. branku před cílem, sledovala s napětím další průběh závodu a vůbec neřekla ani jedno neslušné slovo.

Jakub se zaujetím v duchu komentoval všechny večerní přednášky o lyžování (aspoň se tak domníváme).

Vedení muselo čelit neustálým prosbám Ondřeje Dobiáše, zda by místo jízdy na vlek, mohl upravovat sjezdovku šlapáním. Když byl profesor několikrát přinucen použít vlek, pouštěl před sebe celé zástupy lyžařů.

Jan Hon a Hromádka se překvapivě celý týden chovali tak, že jsme o nich ani nevěděli.

K všeobecnému překvapení volá Honza Kalivoda na Karin: "Karin!"

Největším fanouškem závodníků byla Martina Hrabová. Přála vítězství všem. Zato přenos raněného Porgmana je pro ní snobskou záležitostí. Kvůli Kateřině vykřikující a hlučící nebylo Kateřinu vůbec slyšet. Eva Paulíčková byla uvězněna ve svých neoblomných přezkácích, které ji ani po nejužších bojích nepustily do kolen.

Přestože Veronika coby kouzelný skřítek měla malou špičku, zaklínadlo nepopletla a obživla zastřeleného Matěje. Ten vstal z mrtvých, oprášil se a byl natolik překvapený, že se zapomněl vyjímecně omluvit. Martin cvičil mimo družstvo - Martin je totiž často rád mimo. Michal byl na běžkách vždy první. Stěží jsme mu stačili a

litovali jsme, že nejsou závěje sněhu, v kterých by se osvědčil jako zdatný šlapač.

Hned za ním by šel vůdce výpravy Matouš - mistr zkratek, skutečný Porgman, kterého nelze přehlédnout.

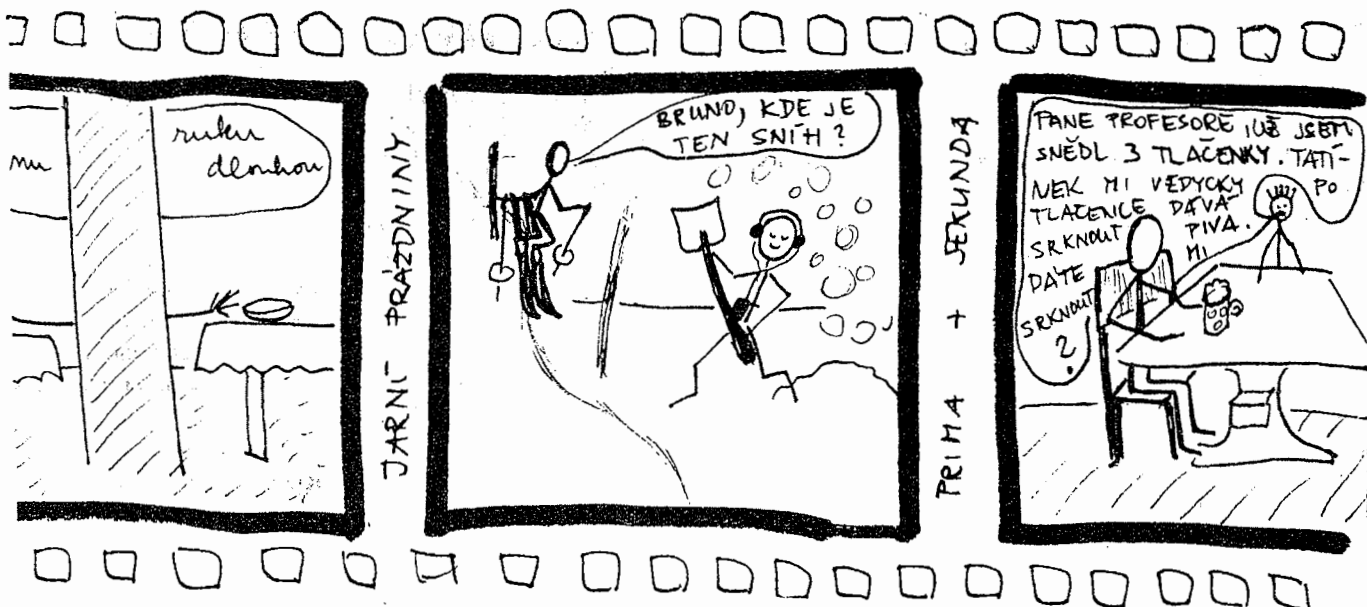
Haničko, vždyť my si vůbec nevzpomínáme, že bychom tě viděli v nějaké kritické situaci.

Jindře je jedno jestli jede slalom na lyžích nebo po botách, které má jen o málo menší než Adam Špinka lyže. Umí dobře sušit.

Jonathan vynikal nejen na lyžích, ale i při mezinárodní konverzaci s maskotem III. družstva. Stal se jím populární kaskadér na vlek, zvaný též francouzská sněhová koule, Beránek atd. Přestože mu maskot svou přízeň oplácel, Jonathanovi to stačilo jenom na bronzovou medaili.

Marie svou pověst výtečné slalomářky bohužel nepotvrdila. Zato nás přesvědčila, že se umí vždy vyrovnat s kritikou. Třeba slovy: "Já za to nemůžu, já jsem blbá a drzá od narození".

Prima byla prima. Byla skvělá jako vždy. Pouze děvčatům se nechtělo na rozcvičku. Některým jedincům se šlapání svahu zdál jako podivný rozmar instruktorů. Pokoje připomínaly následky zaměření sedmého stupně Richterovy stupnice. Všichni primáni se chovali jako myšky, usínali přesně s úderem večerky, chodili na nástupy ještě dříve, než museli a rovnali svým kamarádům lyže v lyžárně, když

s primou a sekundou

náhodou spadly na zem. Klára Honzáková miluje běžky. Všechny trasy proběhla nejméně dvakrát. Sjezdové lyže si nenechala vnutit ani na závody. I Jakub Seidl si jistě lyže zamiloval. Ani si nepamatujeme, kdy naposled upadl. Martin Pehal se stal popularizátorem lyžařského sportu. Jeho přednášky o lyžování však byly spíše strhující než odborné. Cyril jezdí

slalom nejen na sjezdovkách, ale i na běžkách a v lese. Jeho ruce rozrážejí kloubové tyče stejně jako vzrostlé stromy. Přetrénoval se a do závodu nenastoupil. Zato Kateřina Elstnerová načasovala svou formu dokonale a dokázala, kdo je na svahu paní. Nejvšestrannějším lyžařem kurzu byl bezesporu Vojtěch Helebrant. Na co namířil, to trefil, do čeho vjel, to projel,

kam ukázal, tam doběhl. Až bude třeba, Petra bude na PORGu suplovat tělocvik. Možná, že to nikdo ani nepozná. "Adame, dobrý?" oslovíte lyžaře zavrtaného hlavou do sněhu po krkolomném pádu. "Dobrý den", odpoví vám Adam Špinka.

Krátce a stručně, celý týden byl skvělý díky Vám, naši báječní létající instruktoři. Na závěr přijmete náš vřelý dík za vše, co jste pro nás připravili. Vám, p. p. Brúno, za soustavnou péči o kvalitu sjezdové trati, vytrvalé pokrývání svahu umělým sněhem a také jste se osvědčil jako kvalitní voskový servisman. Děkujeme Vám, p. p. Plecháčku, za fundované přednášky, které svojí úrovní takřka konkurovaly akademiku Pehalovi. Dík patří i Vám, p. p. Pohanková, budeme vždy na svahu zvedat jednu nohu a to vnější a ne, pardon paní profesorko, vnitřní! Velký obdiv chováme k Vám, p. p. Brabcová. Víme, že ty nezapomenutelné a sílu dodávající rozcvičky byly Vaším nápadem. Vždy z nás vyrazily dech. V neposlední řadě děkujeme Vám, p. p. Zárybnická, že jste nám v pravou chvíli připomenula, jak se máme chovat, a díky Vám jsme nikdy neměli žádný malér. P. p. Svobodová, p. p. Kubíčku, Váš dlouho očekávaný příjezd se nakonec přece jen stal skutečností. Na konec.

Nikdy nezapomeneme.

Vaše Anka P.

Pohled sextána versus reklama školy

(pokračování ze strany 14)

Dále by se však mohlo smazat neustálé opakování naprosto stejné pochvalné kapitolky o jevu zvaném "2 OFF". V roce '93 je text o této formě (ne-)vyučování uvozen slovem "loni", v roce '94 slovem "předloni" a v roce '95 slovem "jednou". Pokud k smazání nedojde, budu se těšit na určení času příští rok, kdy to budou už čtyři léta od chvíle, kdy se ukázalo, že "2 OFF" byl nápad možná dobrý, nicméně dopadl špatně, a proto se od něho upustilo. Pokud by informace o "2 OFF" v brožurce zůstala, mohla by být rozšířena i o tento poznatek. Jedním z

několika asi opravdu upřímných článků je kapitolka v úvodu letošní brožurky od O. Šteffla. Rodiče potenciálních primánů, neznalí situace, by však měli být informováni i o tom, že mnoho studentů a jejich rodičů už je právě onou "hledáčskou cestou" notně unaveno.

Nechci už teď dále vyhledávat pobavující i roztruchující reklamní plky v brožurkách; na ukázkou toho, co mne zaujalo, to, doufám, stačilo. Co se ostatní reklamy týká, zmíním jen malý rámeček o PORG

v Lidových novinách (14. března '95). Původní slogan z dřívějších let: "PORG, škola, do které se žáci těší..." je zde nahrazen slovy: "PORG, škola, kam má smysl chodit...". Ponechávám na vás, který z obou sloganů lépe vystihuje situaci.

A nyní, na závěr kritiky patrně účinné reklamy, nezbyvá mi než citovat ironický výkřik svého spolužáka po přečtení letošní brožurky: "Jestli si to přečtu ještě jednou, tak se sem snad přihlásím znova..."

Petr Kolínský

Dvě připomínky k návrhu volitelných předmětů

1 Obecné připomínky:

* V zásadě se nám pojetí líbí.
* Podmínkou je, aby se tato koncepce dodržela a realizovala alespoň pro jednu "váruku" studentů od primy po maturitu.

* Takticky: Vzhledem ke krátkosti běhu ve volitelných předmětech bude třeba žádat, aby učitelé velmi precizně zpracovali a vysvětlili cíle a obsah předmětu. Ač velká specializace předmětů bude ku prospěchu studia, smyslem takového specifického tématu bude asi spíš "chápat, jak se bádá, přemýšlí, popisuje, vysuzuje" než "poznat chrámové lodi a niky v kostele sv. Mikuláše". Dobrý lektor to asi bude vědět, ale i studenti musejí mít jasno, že nestudují jen ten specifický obsah, ale metodu.

* S tím souvisí, že individuální rozhodování lektorů o udělení kreditu za návštěvu by se mělo regulovat taky: nikoli předepsat lektorovi, jak zakončovat kurs, ale stanovit míru náročnosti - aby pokud možno všechny kursy studenta dostatečně zaměstnávaly.

Konkrétní připomínky:

* Snažte se nevázat jazyky v povinných předmětech vylučovacím způsobem: kdo nastuduje tři světové jazyky, nikdy nezůstane v praxi bez uplatnění. Takovou kvalifikaci má a ještě bude mít u nás jen pár lidí. Francouzština - němčina je z hlediska uplatnění absolventa jiný typ dvojice než němčina - programování.

* Lépe stanovte možnost a podmínky pokračování volitelných předmětů: v zásadě by první pokračování (prodloužení) mělo být možné, protože využije vzbuzeného zájmu studentů a k 6 týdnům základního běhu se dá přidat dost témat ještě stále hodně základních. Teprve druhé prodloužení by možná znamenalo přílišnou specializaci. Na některé typy témat je 6x3 hodiny málo, 12x3 hodiny akorát, 18x3 ve věku 14 - 18 let moc.

* Mezi témata volitelných kursů bych doporučoval zařadit praktické účetnictví, práce s daněmi, příznáními, poplatky atd. Jak pro život občanský, tak pro podnikání to bude nezbytný základ. Musel by se však najít (vzácný) lektor schopný vysvětlit srozumitelně. Patrně by bylo na místě učit to rovnou s použitím P.C.

Formulace:

Nenazývat slovem "hodina" jak "kredity za docházku", tak "lekce" i "60 minut".

"Mnoho zdaru PORGu!" Pravopisně stejně správně jako

"Mnoho zdaru, PORGu!"

Ondřej Hausenblas

2 *Vážený pane nadační řediteli, milá redakce Porgazeenu, návrh na reorganizaci volitelných předmětů předložený ve druhém čísle Vaší školní revue mě přiměl k tomu, abych Vám napsal.*

Nejprve shrnutí Vašeho návrhu: zásadně se mění struktura studia ve vyšších třídách PORGu. Volitelné předměty se dělí na tři skupiny: tzv. hlavní volitelné, dále semináře a kroužky. Tyto skupiny by se odehrávaly v různých "časových pásmech" a byly by zcela rozdílně strukturovány. Očividnou výhodou návrhu je omezení "oken" a zjednodušení nezvládnutelného rozvrhu, "hierarchizace" volitelných předmětů, přenesení větší zodpovědnosti na studenty, pestřejší nabídka. To vše lze v zásadě přivítat. Zároveň vítám i to, že škola hodlá setrvat při vysokém "koeficientu volitelnosti" ve vyšších třídách.

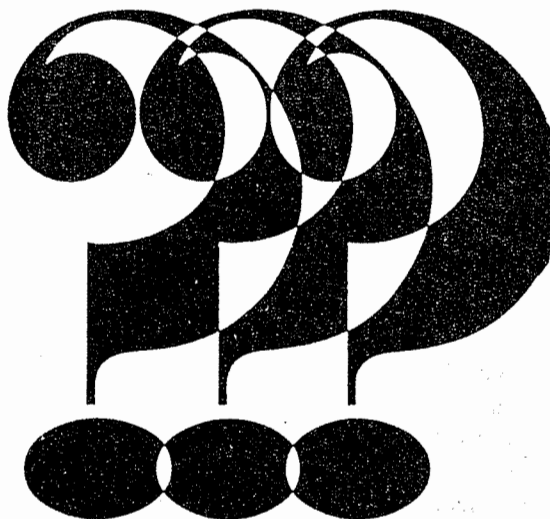
Teď ale konkrétně k jednotlivým skupinám:

1) Hlavní volitelné předměty. Jejich definice je O.K. Nelíbí se mi jen, že nelze zapsat např. němčinu a francouzštinu současně. Na námitku, že nejste speciální jazyková škola, odpovídám: sám jsem chodil na standartní (nikoli jazykový !)

"gympl" v l. 1969 - 1973, letech oškli-vých, ale zároveň ještě tyjících z některých reforem roku 1968, dosud nezrušených. Pokud jde o jazyky, měli jsme pochopitelně ruštinu, intenzivně druhý světový jazyk (v mém případě němčinu) celé čtyři roky, latinu (méně intenzivně) rovněž celé čtyři roky a možnost volby dalšího světového jazyka od 3. ročníku (v mém případě španělštiny). Za čtyři roky celkem 36 hodin jazyků. Všechny se mi někdy hodily. Na PORGu je ve srovnatelné době (kvinta až oktáva) povinná jen angličtina á 3 hodiny. Student Jazykožrout může zapsat ještě pokračující němčinu/francouzštinu á 3x3 a španělštinu/pokračující latinu á 2x2 (resp. 2x3) hodiny. Připočtu-li k tomu ještě povinné 3 hodiny latiny v kvintě, dělá to maximálně 28 (30) hodin. Rozdíl je zřejmý.

2) Ke kroužkům nelze nic dodat. Jejich podíl je přiměřený, posunutí do pozdějších hodin také.

3) Semináře představují největší novum. A právě návrh na jejich zavedení mě přiměl sednout ke klávesnici. Tak, jak jsou navrhovány, se mi nelíbí. Cílem má být zvýšení výběru, pestrosti a přitažlivosti, možnost získání kvalitnějších lektorů na kratší dobu (v tomto posledním punktu si na sebe pleť škola pěkný bič, ale budíž). To jsou cíle bohužel, ale lze jich dosáhnout i při menším stupni "revolučnosti". Zásadní nevýhody navrženého systému totiž vidím v tom, že by vedl k pocitu naprosté

nezávaznosti, jen opravdu povrchnímu ořeknutí tu toho, tu onoho oboru, k vytváření mozaiky dílčích znalostí bez jakékoliv vzájemné vazby, asi i k organizačním zmatkům. Není konec konců kompatibilní ani s vysokoškolským rytmem, který studenty (doufejme) čeká po maturitě.

Zdá se mi, že předměty (náměty) zamýšlené pro semináře lze zásadně rozdělit na dvě podskupiny: a) úvody do oborů, které se na gymnáziu jinak samostatně nepěstují (např. dějiny umění, filosofie, genetika apod.), b) obory, které se pěstují v rámci povinného penza "školsky" a v rámci volitelného předmětu by mohly být p.t. (potažmo - pozn. red.) studentstvu předloženy jinak, zábavněji, zajímavěji, "vědeckěji" apod. (např. historický, zeměpisný či třeba biologický seminář). Pokud jde o ty první, ty určitě potřebují alespoň rok času, mají-li mít nějaký smysl (nevím skutečně, jaký význam by mělo např. absolvovat pětidenní seminář o kostele sv. Mikuláše a jinak se vůbec nepotkat s dějinami architektury). Pokud jde o druhou podskupinu, do té lze s úspěchem navrhované změny zpracovat (např. v rámci historického semináře by šlo zabývat se jeden trimestr Francouzskou revolucí, druhý historickými kořeny dnešní situace v Jugoslávii a třetí, dejme tomu, genezi dnešních politických stran u nás). Záleželo by ovšem na lektorovi a jeho představě a nápadech (jen kdyby nebylo zbylí, i více lektorů by se mohlo vystřídat, byť se mi to vůbec nezdá ideální).

Moje představa je tedy následující: všechny semináře by studenti zapisovali na 1 rok, každý rok by se jich vypořádal nejméně osm (zhruba napůl z "první" i "druhé" podskupiny) a rok od roku by se jich část obměňovala. Mohly by mít (a bylo by to výhodné) své dva jours fixes, jak navrhuje. Celý rok by se studentům v jednom semináři věnoval zpravidla 1 lektor, který by zadal jako podmínku splnění semináře každému studentovi po jedné atestaci za trimestr (dejme tomu jeden referát, jednu seminárku a např. jeden zábavnou formou zkomponovaný test).

Srdečně zdraví a mnoho zdaru při shánění dobrých lektorů přeji

Zdeněk Hojda a Marcela Hojdová
(rodiče primána)

Konec koncepcí vytvoření nebo vytváření?

- *Milý Porgazeene, otiskneš mi jeden subjektivní textík?*
- *Ano, jistě.*
- *Děkuji*

V posledních letech se objevil tlak nás, rodičů, na vedení PORG - volání po koncepci školy. Vždy jsme na to narazili při nějakém problému, zjistili, že vlastně koncepce chybí, zaúkolovali vedení, pár měsíců věc urgovali a nakonec zapomněli. Po čase se zase zjistilo, že koncepce chybí atd...

Na rodičovské schůzce 6. února jsme konečně dospěli dále. Ve zrychleném tempu jsme probrali celý vývoj školy, zopakovali náš vývoj názorů na tento vývoj, a jak se mi zdá, došli jsme (během jediné schůzky!) ke dvěma závěrům:

1. Chybí nám (rodičům sexty) koncepce školy.

Tento závěr je zcela triviální, dalo by se říci kontrolní, potvrzuje jen naši orientaci. Koncepci školy chceme, je na čase, aby škola měla svou tvář, i když, zcela legitimně, máme různé názory na to, jaká by ta tvář měla být (liberálnější, konzervativnější, více humanisticky zaměřená, více přírodovědně).

A když jsme si ujasnili toto a srovnali to s komunikací s vedením školy v posledních letech, začalo se nám objevovat slaboulinké podezření, zda se

dohadujeme skutečně s vedením pouze o tváři školy (neb tak byly diskuse vždy deklarovány), nebo zda se ve skutečnosti dohadujeme o tom, zda vůbec, ve výše uvedeném smyslu, má PORG nějakou tvář mít. Tedy druhý závěr:

2. Vedení PORG tato koncepce buď chybí nebo nechybí.

Poté, co jsem si o pár dní později v Porgazeenu č.3 přečetl materiál o Základním dokumentu, jsem došel k tomu, že podezření se potvrzuje, že závěr č.2 je správný.

Existuje však již odpověď na otázku, zda PORG koncepci mít bude nebo nebude? Hledám dále.

Heureka!

V propagační brožurě PORG (verse leden a březen 1995) čtu v úvodním slově:

"Před necelými pěti lety se naše škola... vydala na cestu... Byla to cesta hledání. Cesta hledání nejen způsobů práce a organizace, cesta vytváření lidských a věcných podmínek, ale mnohdy i cesta hledání dalšího směru vývoje.

Na této hledačské cestě ještě stále jsme a já věřím, že na ní i zůstaneme. ..."

Takže se (mně) zdá, že Koncepci PORG jest: koncepci ne.

Pavel Kolínský

Jak se učí pořádku

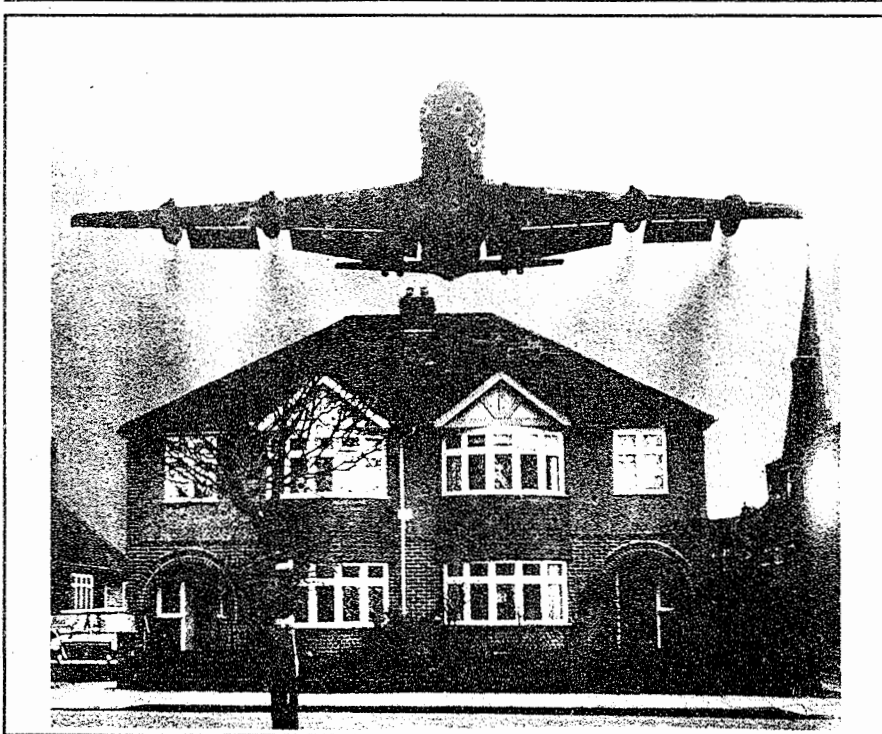
Když se v PORGu mluví o pořádku a uklidu, neměly by se směřovat dvě věci: jednak čistota podlah a způsob odkládání odpadků, jednak uklizenost na povrchu i uvnitř lavic. V uklízení podlah udělalo PORG značný pokrok, o "nádivkách" lavic se však dosud diskutuje. Moje zkušenost je ta, že pokud nemám na svou práci dost místa, hromadím knihy a papíry na stole. Pořádek v pracovně, v kanceláři, ve studovně závisí nejen na vůli obyvatel, ale (možná především) na vybavení: v PORGu chybějí police na knihy, registratury nebo skříňkové systémy na ležta, na pracovní sešity atd. K práci ve třídě jsou jistě potřeba i příručky, slovníky atd. Ve třídách nejsou koneckončů ani uspokojivé věšáky na kabáty nebo poličky na boty, tak se nedivme, že se boty válejí kdekoliv... Podobně se chovají i sešity a

papíry. Kromě toho však pořádek v ležstrech závisí také na způsobu práce s nimi. Sám nejsem moc pořádný, a proto vnímám, jak vypadá pracoviště, kde s papíry a knihami zacházet umějí - v PORG to není. Ono nebude stačit dát na chodby individuální skříňky, kam si studenti celý ten hnojník našlapou. Ke vzdělání nutně patří průprava v organizaci pracovních materiálů. Jak se dělají poznámky a zápisky z hodin a z četby. Jak se takové poznámky oddělují jezdec a řadí a ukládají v kroužkových blocích nebo šanonech. Jak se pracuje s kartotékou (slovíček, termínů s definicemi, knížek, zkoumaných jevů, výpisků, výroků ap.). Jak se organizují pracovní plány a jejich plnění, jak se vede pracovní díř, jak se vede evidence napsaných, odevzdaných i publikovaných textů a jejich hodnocení (hono-

ráře, známky, diplomy v soutěžích ap.). Jaký je výhodný režim ke kontrole vlastního postupu studiem - v předmětech, v cílech, které si kladu mimo vyučovací povinnosti atp.

Myslím, že studenti by se to měli zejména zpočátku dozvídat od svých profesorů, a pokud to neumíme, mělo by si na to PORG najmout pro krátký kurs ku prospěchu obou stran externího lektora. Není to marné, protože inteligenti budou takové dovednosti využívat po celý život. Kurs a výklad ovšem nestačí. V průběhu studia se určitý režim práce s papíry musí vyžadovat, kontrolovat a zdokonalovat. Mnozí studenti si nepochybně vyvinou osobité systémy, ale podmínkou budiž přehlednost, operativnost a úhlednost. Po poradě s odborníkem by pak měly třídy být neprodleně vybaveny poličkami nebo šuplíčky a skříňkami. To není neefektivní investice. Můžeme jednat o tom, jak ty peníze získat.

Ondřej Hausenblas

Hluk ve třídách

Pracovní ruch ve třídách nutně vyvolává hluk. Už nám však mohlo dojít, že ve třídách, kde od stropu nic nevisí a kde jsou rovné stěny, se zvuk odráží a násobí. Všiml jsem si toho až vloni, když jsem v PORGu učil

rétoriku. Jak nesmírně únavné a obtížné je porozumět tomu, kdo mluví, když se třída zahlučuje odrazem hlasu! Jak musejí být vyučující i žáci po celém dni unavení a otupělí! Jaktože s tím dosud nic neděláme, vždyť je to

plýtvání potenciálem studentů. Proč se ve škole topí? Protože zmrzlý student by nevnímal. A co vnímá ohlušený student? Nejde o zvuky na prahu bolesti, to bychom si všimli, ale jde o soustavně vysokou hladinu hluku a o nesrozumitelnost řeči. Ve škole se nejen musí hodně mluvit, ale taky SLYŠET!

Neomlouvá nás, že žádná česká škola se o tříštění hluku nestará. Podle toho vypadá úroveň soustředěnosti a vzdělanosti v Československu.

První krok: do zdí nade dveřmi zasádrovat 3-4 špalíky se skobou a natáhnout od nich provazy k stoupačkám topení nad okny - vše až pod stropem, aby zavěšené tříštiče zvuku nestínily světlo z lustrů. Na provazy si ve výtvarných pracích studenti vyrobí závěsy dle svého gusta. Uvidíme, jak to zafunguje. Časová náročnost na jednu třídu: špalíky cca 40 min., natažení provazu 5 min. (provedou rodiče nebo školníci), výroba závěsných tříštičů zvuku cca 2-3 hodiny výtvarné práce (studenti), zavěšení cca 20 minut i s přinesením štaflí (studenti nebo školníci). Efekt: 1-7 let klidného soustředěného pobytu ve škole.

Kdy začneme? Pište na značku "Úkol pro vedení".

Ondřej Hausenblas

Tři náročné semináře poprvé

V týdnu od 27. února do 3. března, zatímco studenti měli prázdniny a někteří z kolegů "odpočívali" na horách, ostatní psali hodnocení, uklízeli své psací stoly, opravovali písemky, chystali čajovnu a také se účastnili tří náročných seminářů.

První z nich byl věnován normám chování a jednání, které se na naší škole za minulá léta ustálily. Nejprve profesori pracovali v párech, pak ve čtveřicích a nakonec jsme nad výsledky, které skupiny prezentovaly, společně diskutovali. Problém se ukázal složitější, než se zpočátku zdálo. A tak jsme se k otázce jak vznikají normy, jak můžeme rozrušit ty nežádoucí a jak vytvořit nové ani po čtyřech hodinách práce nedostali. Většina výsledků se promítla do připravované analýzy stavu a vývoje PORG. Jinak příjemnou atmosféru semináře poznamenal pád Jiřiny Lhotské z klekačky, utrpěla otřes mozku a je dosud v neschopnosti.

Půlhodinku jsme také věnovali vyplňování dotazníku, který zkoumal pohled profesorů na celkové dění ve škole a na jejich vlastní hodiny. Každá z 28 otázek umožňovala odpovídat na škále od 0 do 10 (orientačně viz tab. hodnocení).

Tak například otázku studenti se do školy těší ohodnotili učitelé v

Tabulka č.1	skutečnost	přání	rozdíl
Studenti jsou pod tlakem školy (učitelů)	5,3	4,2	1,1
V průběhu roku se operativně mění obsah výuky jednotlivých předmětů	5	5,3	-0,3
Závažné provinění je potrestáno	8,8	9,6	-0,8
Studentům je jasné, co by se měli naučit	6,4	8,6	-2,2
Přestupky proti školnímu řádu jsou řešeny	7	9,3	-2,3
Studentům je jasné, proč se učí to, co se učí	6,2	8,7	-2,5
Studentům je jasné, jaké chování se od nich očekává	5,8	9,3	-3,5
Studenti mají chuť něco pro školu udělat	3,7	8,4	-4,7

Tabulka hodnocení			
0	nikdy	5	občas
1	málokdy	6	-
2	-	7	často
3	někdy	8	většinou
4	-	9	-
		10	vždy

průměru číslem 5,8 - tedy "o něco více než často". Každá otázka pak byla položena ještě jednou a profesori vyjadřovali své přání, jak by to mělo být. U zmíněné otázky to bylo 8,2, profesori by si tedy v průměru přáli, aby se do školy studenti těšili většinou.

Nejzajímavější výsledky jsou uvedeny v tabulce č. 1.

Jak je vidět, téměř v souladu s představami profesorů jsou změny v obsahu výuky, jen málo chybí k tomu, abychom byli spokojeni s

řešením závažných provinění, horší to je s běžnými přestupky proti školnímu řádu. Největší rozdíl mezi přáními a skutečností je v chuti studentů něco pro školu udělat.

Jak se ke svým hodinám a ke svému předmětu profesori vyjadřovali je uvedeno v tabulce č. 2.

Studenty asi nepotěší, že profesori by rádi dávali o něco více domácích úkolů. Profesori by si přáli ještě častěji pomáhat studentům, kteří mají potíže s prací. Na druhou stranu učitelé nejsou spokojeni s tím, že příliš často říkají studentům, jak se mají chovat, přitom to, zdá se, studenti stále nevědí, stále jim není jasné, jaké chování se od nich očekává. Buď to studentům říkáme špatně, nebo nás při tom neposlouchají.

Z výsledků je možné dělat vcelkem zajímavá kouzla, např. se ukázalo, že skutečnost a přání se ve škole nejvíce liší u Magdy Podané, nejméně u Ivany Suchomelové. Se svými hodinami jsou, zdá se, nejvíce spokojeni Boris Kubíček a Andrej Plecháček, nejméně pak Ivo Brůna.

Ondřej Štefl

Tabulka č.2	skutečnost	přání	rozdíl
Říkám studentům, jak se mají ve třídě chovat	5,5	3,2	+2,3
Vyučuji, aniž by mi žáci dávali otázky nebo sami na otázky odpovídali	1,4	1,7	-0,3
Beru ohledy na pocity žáků	6,4	6,8	-0,4
Hodiny probíhají tak, jak jsem si naplánoval/a	7,1	7,7	-0,6
Studenti mají mnoho domácích úkolů	2,5	3,3	-0,8
Studenti získávají poznatky samostatným zkoumáním	6,2	7,1	-0,9
Pomáhám každému studentovi, který má potíže s prací	7,2	8,5	-1,3

Anděl jižního okna

...jeho andělské pohyby, andělské oči, andělské tělo, ach, ty andělsky bílé perutě, které vlály v jižním okně; touha byla tak silná, oči tak andělské; musím, musím tam... jistě to také znáš, Ofélie, stojí tam celé dny vstříc svému slunci, nezná únavy, ba již za časného jitra slunce rozbřesk vyhlíží oči andělské, tak i slunce západ. Jen za nejtemnější noci zachází dovnitř, do své sluje. Domovem je mu ono okno. Musím, musím, Ofélie, s ním promluvit; chci slyšet alespoň jedno jeho andělské slovo...

P: Dobrý den, my bychom k vám měli takovou prosbu. My jsme žáci tady té školy naproti, máme za úkol udělat takovej výzkum tady v Libni, abychom zjistili, jak se tady lidem žije, jaký to tady je. A máme tady několik otázek, jestli byste nám na ně mohl odpovědět. Jedna třeba otázka je, jestli tady nemáte s něčím problémy, jestli prostě...

A: Ne, ne.

P: Nikdo vás neohrožuje? Nebo tak?

A: Ne.

P: Já jsem třeba myslel, naši žáci měli třeba problémy... s romským... s romským obyvatelstvem.

A: Ne, ne, to není.

P: Není problém

K: V baráku je taky všechno v pořádku?

A: Dobrý, dobrý, dobrý.

K: A potom nějaké volné čas, jestli je tady něco, kam se dá jít... hospody to vím, ale něco jiného, jak se tady tráví volné čas.

A: No, to já nevím, já tady moc nepobývám.

K: Jak dlouho tady bydlíte, jestli se můžu zeptat.

A: Třináct let

K: Třináct let?

: Jo, dojíždím na Smíchov, a tak, že jo.

K: Jo.

P: Můžeme se zeptat, kde jste zaměstnán?

A: Jsem důchodce

K: Jo.

P: Jo. Další otázka byla, jestli máte nějakou námět, jako co by se dalo v Libni zlepšit?

K: Jestli tady tomu něco vytýkáte?

A: Néé, no nic.

P: Jako v pohodě...

A: Nooo... co já si nestěžuju, že jo.

P: Prostě dobrá čtvrť, jo, prostě.

A: No dobrá, no dobrá. No, kde to je dobrý, že jo. Kde to je dobrý...

K: A tenhle byt, to je státní, nebo soukromý, máte s tím nějaký problémy teďka?

P: Všechny byty...

A: To patří majiteli. No...kterýho jsem ještě nikdy neviděl.

K: No takže...

P: ...nedělá problémy totiž...

A: Neeee, neeee.

P: ...že se zvyšuje nájemný

A: No to se zvyšuje všude.

K: Hm, no to jo. Hmmm, a nějak kam chodíte nakupovat nebo obchody nějaký?

A: No, dolů do Libeňky.

K: Jo, jo, takže Delvita, jak je to dneska.

A: No, no...

P: A jak se tváříte na to, teďka zavřeli tady tu samoobsluhu tady. Ta byla nejbliž.

A: No tak tam já nebyl ani jednou.

K: Jo?

A: Ne, ne, ne, já tam nebyl ani když to, když jako to bylo, jako to bylo Včely, nebo koho to bylo, potom to bylo tadytoho soukromníka, nebo čí to je, ani jednou jsem tam nebyl.

V sérii interview s populárními osobnostmi našeho života pokračujeme rozhovorem s nevšedním obyvatelem Libně. Důchodce v okně naproti sborovně láká svým zkoumavým pohledem nejednoho z nás. Někteří se mu jen smějí, jiní započali dokonce s tvorbou statistiky jeho vykouknutí a procentuálním zhodnocením časové náročnosti tohoto konání. A dva odvážlivci se za ním dokonce pustili s diktafonem, aby nám přinesli svědectví o jeho životě. - red -

K: Jo, jo. A můžu se zeptat, jste ženatý nebo máte děti?

A: Ne, Ne.

K: Děti nemáte, nic.

A: Ne.

P: Jo, asi jedna z posledních otázek, jestli máte nějaký kontakt nebo prostě třeba incident, nebo já nevím, tady v Libni?

A: Jestli jsem soudně trestanej?

P: Ne, ne, ne, to né.

K: Ne, ne.

A: No, neměl, nic, no žádnéj, zatím jsem s nikým nic neměl.

P: A třeba s žákama těhleto škol - soukromá obchodní akademie a PORG.

K: Hm, hm. A znáte se s lidma tady z toho baráku nebo tu panujou stejné vztahy jako na sídlišti, kde se nikdo nezná?

A: No znám, se znám. Nák tak, že jo, jenom tady z chodby, náč no, a bych věděl po domu.

K: No, no.

P: No.

K: No tak, to je asi všechno.

P: To je asi všechno.

P, K: Děkujeme Vám mockrát, na shledanou.

A: Noooo.

Ondřej Příbylus (P), Johannes Kalousus (K), Anděl (A)

Porgmann neprávem souzen!

Už tu máme zase jaro, lidé začínají vylézat ze svých zimních sídel a navštěvují i sídla letní. Nebylo pro nás tedy velkým problémem obstarat článek z ještě neobnoveného Porgazeenu. Je z vůbec úplně prvního lednového čísla a vybrali jsme ho proto, že poměrně jasně ukazuje, jak dalece pokročila svoboda projevu v republikánské Francii roku 1918. Nutno dodat, že Porgmann byl za tento článek souzen, a málem odsouzen.

Plukovník 115. pěšího pluku Jacques Javere promluvil v zákopu ke svým vojákům

Všude je klid, bílý sníh pokrývá zákopy, rudá krev se do sněhu zatím nepfjí. Vzácné chvíle odpočinku však najednou přeruší hromový hlas páně plukovníka, který svolává odpočívající vojáky do záložního zákopu 5SA. Wehrman, jemuž z francouzských našich druhů ve zbrani rozumí jen de Chagny, hlasitě česky kleje, neboť se právě usadil v záložním zákopu 6SB na sklenici lahodného perlivého francouzského vína odkudsi ze Champagne. Když se konečně všichni shromáždí, vidím z výrazu plukovníkových očí, že půjde o projev zásadního významu, a proto se rozhodují jej zaznamenat. Slyšel jsem různé hlasy ohledně scestnosti těsnopisu. Nuže, kdyby těsnopisu nebylo, nemohli by si naši čtenáři nyní přečíst tento projev a v klidu ho prostudovat.

"Druzí mí ve zbrani, spolubojovníci za svobodu, bratři v boji proti temnotám monarchie. Přišel čas, lépe nastala doba převratných událostí, jichž můžeme být svědky. Stará špatná Evropa se hrouť a my, právě my máme tu čest být při tom. Uvědomte si dobře, vojáci, co to znamená. Vítězství máme na dosah ruky, stačí jen prolomit frontu a opíjet se v Praze a tančit valčík ve Vídni a opět se opíjet v Berlíně.

Ano, to je ono. Morálka mužstva. Víte vy vůbec, vy bahení krysy, vy zasnraní rypáci, co je to morálka? Sázím pět franků proti vašim dvěma, že vůbec netušíte, co je to kategorický imperativ. Kant, pokud jste to jméno vůbec někdy slyšeli, byl sice Němec, ale rozhodně to nebyl blbec. A proto já, váš plukovník, studovaný na Sorbonně, vám říkám: Chyba je v tom, že se

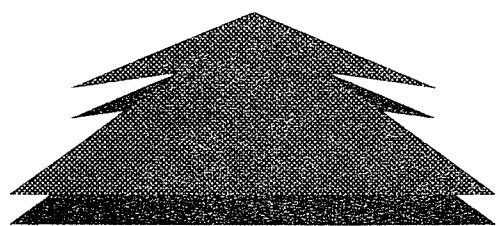
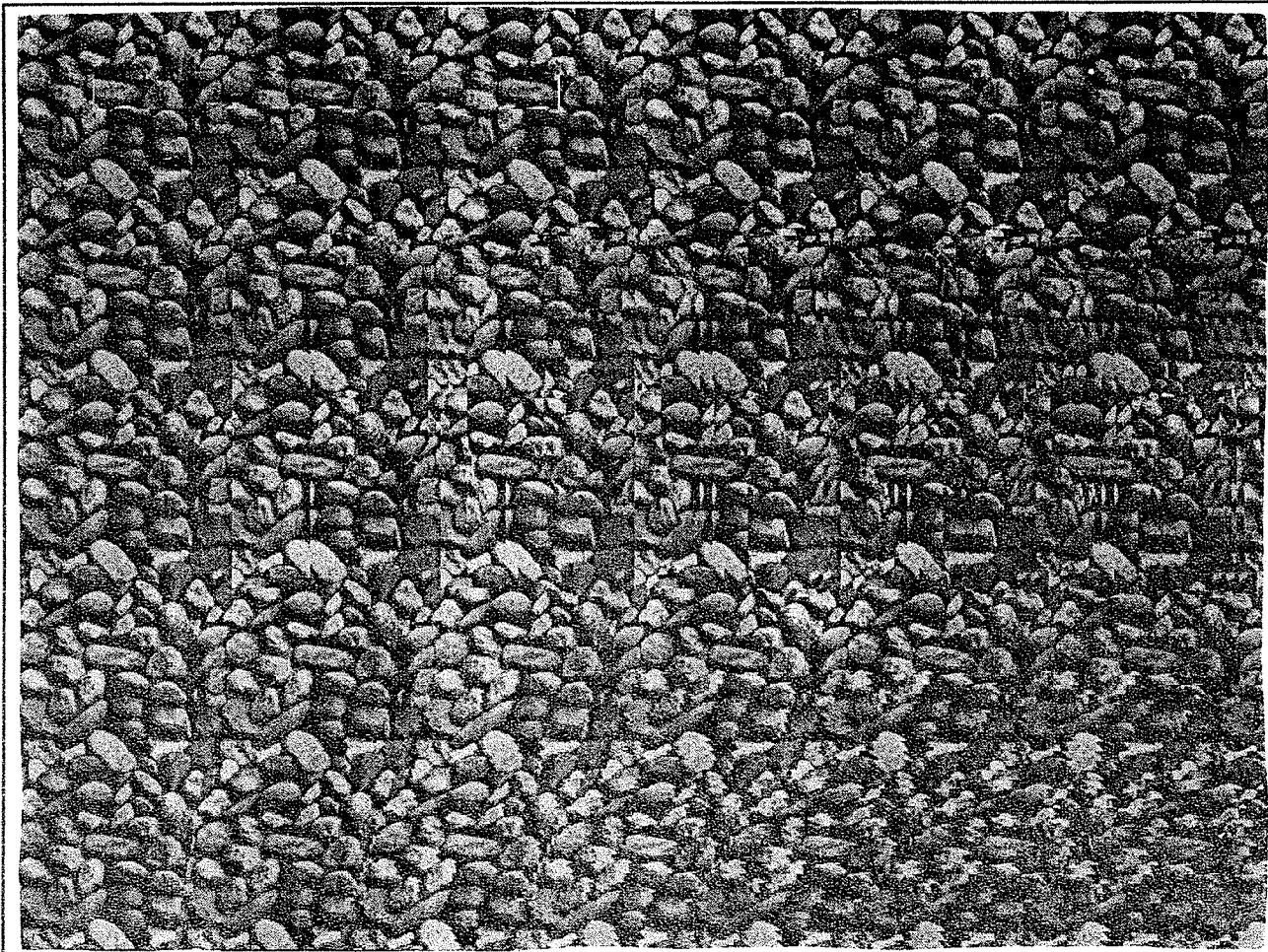
opíjíte už tady, v zasněžených zmrzlých zákopech, daleko od Berlína, Prahy či Vídně. Opět se ze štábního stanu v záložním zákopu 5SB ztratila zásilka Champagnských vín.

Kde je vaše vojenská hrdost? Kam se ztratilo počáteční odhodlání Čechů v našem pluku osvobodit zpět svoji trýzněnou vlast, měli-li vůbec nějaké? Odhodlání myslím, co na mě tak koukáte! Kdo pozvedne svoji zařatou pěst ve věčném boji proti temnotám? Přišel čas skoncovat s nimi, nebo s námi. Čas poslední bitvy se blíží. A proto zítra ráno vyrazíme z bahnitých zákopů, prolezeme ostatným drátem a jako zájící doběhneme k nepřátelským zákopům. Tam pobijeme všechny Němce a vytáhneme dál na Berlín, Prahu a Vídeň. Za Boha a Republiku! (Vojáci temně mručí.) Čeká nás Sláva, nebo Smrt! (Vojáci temně mručí.) Francouzský voják se nebojí smrti! (Vojáci temně mručí.) Stačí proběhnout padesát metrů a vítězství je naše! (Vojáci temně mručí.) Když vás zanechává chladnými vídeňský valčík, myslíte alespoň na české pivo a lepší české děvy, vyhlášené svými ctnostmi po celé Evropě (vojáci, zejména Wehrmann, pochvalně zamručí). Naši čeští spolubojovníci jistě dychtí osvobodit svou vlast, své děvy a své pivo, že? (Wehrmann neopatrně přikývne.) Neděláme v našem pluku žádné národnostní rozdíly, jsme si bratry ve zbrani, ale chápu dobře výjimečnost situace, a proto půjdou zítra Češi do první linie. Ať se vám zítra dobře běží!" (Wehrmann opět česky kleje.)

Proč byl Porgmann za uveřejnění projevu v Porgazeenu souzen?

Předně pro nesouhlas plukovníka s uveřejněním projevu, tj. nactiutřačství, pak též proto, že odhalil něco ze zákulisní národnostní politiky francouzských důstojníků (podkopávání morálky), dále pro úvod k projevu a pro opakující se poznámku: vojáci temně mručí (šíření poplašné zprávy). Viktor Wehrman byl souzen též, jako podezřelý z krádeží Champagnských vín. Oba procesy však byly odvolány, protože hlavní žalobce, plukovník Jacques Javere, ustoupil od jím vznesených obvinění. Ruben Porgmann v Porgazeenu č. 3 vysvětluje tuto aféru a vyslovuje též domněnku, že byl zproštěn obžaloby pro to, aby padl ve velké březnové ofenzivě Trojdohody, nebo aby se Jacques Javere stal Plukovníkem měsíce, čehož mohl dosáhnout jedině tak, že žádný z jeho vojáků nemusel být trestán.

Kryštof Kozák

*A na závěr jeden
malý a otřepaný
stereogram
na pokračování*